

МІСЛА

Хто правду чинить –
іде до світла
Іван 3,21

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Пастирське послання Блаженнішого Святослава і Постійного Синоду на Великий піст 2014 року

ЧИТАЙТЕ У НОМЕРІ:

У цьогорічний Великий піст наша Церква, наші вірні та весь український народ входять із відчуттям болю, страху, терпіння і тремтливої надії. Закінчилася одна з найдовших і найстрашніших зим в історії нашого народу, – зима, в якій ми глибоко і особисто відчули

пітьму гріха, побачили зло, що яскраво увиразнилося в нашій новітній історії й оголило своє вбивче нутро. Гріх постав перед нами у своїй огидній, смертоносній природі.

Водночас це зима нашого національного єднання, солідарності, відкритості до ближнього, продовження нашого виходу з дому неволі. На Майдані ми пізнали справжній сенс жертвності, відданості й милосердя. Для багатьох це був час глибокого самоусвідомлення і навернення до Господа. Цей досвід останніх 90 днів має стати для нас дороговказом на наступні сорок днів і на все життя.

Осмилюючи чисту жертву Небесної сотні та відданість сотень тисяч людей, кожен із нас повинен по-іншому міряти своє життя

У час Великого посту ми особливо згадуватимемо поряд із нашими усопшими родичами жертву мучеників Небесної сотні – тих, які віддали своє життя за перемогу добра над злом, правди над несправедливістю. Пам'ятатимемо також самопосвяту тих людей, котрі стояли протягом останніх місяців у найстрашніші та найхолодніші ночі на Майдані в солідарності та молитві. Вдячно згадуватимемо всіх християн та людей доброї волі в Україні і в усьому світі за їхню молитву, моральну і матеріальну підтримку.

Водночас завжди матимемо на увазі, що наслідки цієї зими були нерукотворними: «Якби Господь не був з нами, коли на нас повстали були люди, живцем тоді були б нас проковтнули» (Пс. 124, 2–3). Ми

стали свідками-носіями таїнства дії Божої благодаті, – свідками того, що «неможливе в людей, можливе є в Бога» (Лк. 18, 26).

Великий піст продовжує те, що зародилося на Майдані, і надає йому нового духовного змісту. Осмилюючи чисту жертву Небесної сотні та відданість сотень тисяч людей, кожен із нас повинен по-іншому міряти своє життя: шукати у своїй свідомості і своєму бутті таїнственну велич, відкривати своє життя до іншого – Бога та ближнього, очищуватися від усього, що нас обтяжує і веде до гріха. На цьому шляху навернення і очищення наша Церква молиться словами преподобного Єфрема: «Господи і Владико життя мого! Духа лінивства, недбайливості, властолюб'я і пустомовства віджени від мене. Духа чистоти, покори, терпеливості й любові даруй мені, слугі твого. Так, Господи, Царю! Дай мені бачити гріхи мої і не осуджувати брата мого, бо Ти благословенний на віки вічні».

Цьогорічний Великий піст в особливий спосіб закликає українців перемогти гріх ненависті і недовіри, передусім до людей, яким доручено державне кермо. Нам сьогодні важко довіряти новому керівництву, бо ми зазнали дій влади, яка поневолює, принижує і вбиває, тому треба буде докласти великих зусиль до подолання цього гріха. Першим кроком на цьому шляху має бути прощення, – доброю нагодою для цього є Неділя всепрощення, – яке відкриває дорогу до примирення з Богом і ближніми.

(Далі – на стор. 2)

Що ж насправді казав отець Герман Будзінський

У другій половині січня в українському інформаційному просторі активно поширювалося фальшиве пророцтво о. Германа Будзінського. Знаному священнику підпільної Української Греко-Католицької Церкви приписували «пророцтва», яких насправді він не висловлював. Незадовго по тому унівські мона-

хи-студити підтвердили, що ці твердження є фальшивкою і не можуть мати жодної ваги. Воно й не дивно: якщо би ці «пророцтва» у свій час публікувалися в пресі, то сьогодні зовсім не важко було би підняти архівні екземпляри тогочасних газет і продемонструвати їх правдивість. Але, як спостерігаємо, не існує

жодних листів, письмових доказів чи осіб, які могли би засвідчити достовірність вищевказаної інформації. Тому зрозуміло, що насправді це «пророцтво» не належить єромонаху Герману Будзінському.

Саме тому Департамент інформації УГКЦ повідомляє: «Днями в архівах «ТВ

Собор» знайшлося інтерв'ю о. Германа, яке він дав для творців фільму «Вітаю тебе, український народ». Отець Будзінський розповідає про своє ув'язнення, заслання в Сибір, а також про насильницьку ліквідацію Української Греко-Католицької Церкви.

Ось що він казав:

(Далі – на стор. 11)

На запрошення парафії Святих Володимира і Ольги у Чикаго 16-го лютого 2013 року пані Ірина Ясінська-Гревз

Патріарх

поділилася споминами про Патріарха Йосифа (Сліпого). Сьогодні, у 122-гі роковини його народження, пропонуємо її промову.

Це – мої особисті враження про зустрічі з Блаженнішим Йосифом не тільки як з Патріярхом і Главою нашої Церкви, але й як з людиною, котра мала такі самі почування, такі самі пережиття, такі самі мрії і надії, як кожен із нас.

Коли мені було вісім років – Блаженнішого звільнили з тюрми. Я нічого не знала про цю людину, але мене вразило, що мій тато плакав, коли опо-

відав за звільнення Йосифа Сліпого.

Коли Блаженніший приїхав до США, то відвідав місто Філадельфію у штаті Пенсильванія. Ми всією родиною поїхали, щоб його побачити. Я завжди була відважною – пробралася поміж людьми і знайшлася так, що навпроти мене йшов Патріярх. Я зупинилась і чекала, що буде. І Блаженніший підійшов до мене, а я тільки сказала: «Слава Ісусу Христу», – перехрестилася і поцілувала його в руку. Блаженніший усміхнувся і подивився мені прямо в очі. Я відчула, що він прямо в глибину моєї душі подивився. Я тоді відійшла

і почувалася піднесеною, бо зрозуміла, що ця людина інакша за всіх, кого я дотепер пізнала.

(Далі – на стор. 8)

Ірина КОЛОМИЄЦЬ
Інститут Історії Церкви УКУ

• БЕРЕЗЕНЬ •
2014 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
101 / 3

Церква і революція

**Звернення
Митрополита Львівського
Кир ІГОРЯ
та єпископа-помічника
Кир ВЕНЕДИКТА
Української Греко-Католицької
Церкви до жителів Львівщини
та всіх людей доброї волі**

**Слава Ісусу Христу!
Дорогі у Христі браття і сестри!**

Наш великий Митрополит Андрей в часі страшного лихоліття світової війни голосно заявив: «Дивним способом обманюють себе і людей ті, що політичне вбивство не уважають гріхом, наче би політика звільняла чоловіка від обов'язку Божого закону та оправдувала злочин, противний людській природі. Так не є. Християнин є обов'язковий заховувати Божий закон не тільки в приватному житті, але й в політичному та суспільному житті. Людина, що проливає неповинну кров свого ворога, політичного противника, є таким самим чоловіковбивником, як людина, що це робить для грабунку, і так само заслуговує на кару Божу і на клятву Церкви» (послання Митрополита Андрея Шептицького «Не убий», 21 листопада 1942 р.).

За ситуацію в Україні несе відповідальність особа, яка посідає найвищу владу, хто може одним словом припинити кровопролиття, вбивства та насильство. Закликаємо усіх тільки мирним способом, з молитвою на устах, змагатися за мир та цілісність України. Засуджуємо насилля, кровопролиття та нехтування людськими правами, просимо Вас, достойні сестри і брати, не піддаватися на провокації.

Закликаємо усіх вчинити акти покаяння за вчинені гріхи: незалежно, чи це стосується безпосередньо подій, пов'язаних з Майданом, чи повсякденним життям. Щире покаяння, навернення до життя у правді гоїтиме рани. Приступаймо до святих Тайн Сповіді та Причастя в намірі миру та взаєморозуміння.

Сотворений Богом світ нищиться не через політиків чи протистояння політичних партій та угруповань, а «з браку любові, гине з людської ненависти! Не переставаймо ж благодати Всевишнього про обильні, теплі дощі його святої благодати з неба» (там само).

За останню добу (19.02.2014) мирні протести переросли у силове протистояння, внаслідок якого вбивають людей, ранять їх бойовими кулями, знищується майно. В цій ситуації необхідний знову і знову пошук діалогу та порозуміння.

Усі ми хочемо жити спокійно та краще. Однак покращення життя не наступить через взаємну ненависть органів державної влади та громадян України. Наполегливо просимо мешканців нашої області не руйнувати приміщень, бо вони – наші. Зло породжує зло. Закликаємо усіх не вдаватися до насильства та кровопролиття.

Ні – вбивству людей, ні – руйнуванню!

З молитвою та Архиєрейським благословенням

† ІГОР,
Митрополит Львівський

† ВЕНЕДИКТ,
Єпископ-помічник

(Продовження, початок на 1 стор.)

Пастирське послання Блаженнішого Святослава і Постійного Синоду на Великий піст 2014 року

Разом із тим мусимо пам'ятати, що довіра до оновленої влади не може бути сліпою і повинна супроводжуватися активною співвідповідальністю за те, що відбувається в нашій країні. Ця співвідповідальність мусить виходити від кожного з нас: з відповідальності за свій дім, своє село і місто, свою країну – і з усвідомлення того, що кожен громадянин повинен вимагати від себе не менше, ніж від інших.

Настійним нагадуванням про цю відповідальність має слугувати жертва невинно убієнних, яку ніхто не сміє запламувати власною корисливістю чи кон'юнктурною поведінкою. Не втрачймо цієї Богом даної нагоди, яка відкриває нам нові можливості, новий спосіб життя, щоб ми стали, за словами Апостола народів, «гідними Царства Божого, за яке і страждаємо» (пор. 2 Сол. 1, 5).

Як ми це будемо робити? Великий піст – це дорога до Воскресіння. Наш Спаситель, який «прийшов, щоб ми мали життя – щоб достоту мали» (Ів. 10, 10), пропонує нам відповідні засоби, щоб наша діяльність була життєдайною. Він кличе нас прямувати до Пасхи Господньої, пройти паломництво від гріха до любові, щоб назавжди бути «новим творінням у Христі» (пор. 2 Кор. 5, 17).

Попри особливість для нашого народу цього річного великопісного періоду, він завжди є часом духовної боротьби. «Нам бо треба боротися не проти тіла й крові, а проти начал, проти властей, проти правителів цього світу темряви, проти духів злоби в піднебесних просторах» (Еф. 6, 12). Духовна боротьба, до якої Церква закликає в час Великого посту, має конкретний вимір, згідно зі словами пророка Ісаї: «Ось піст, який я люблю: кайдани несправедливості розбити, пута корми розв'язати, пригноблених на волю відпустити, кожне ярмо зламати, з голодним своїм хлібом поділитись, увести до хати бідних, безпритульних, побачивши голого, вдягнути його, від брата твого не ховатись» (58, 6–7).

Ми повинні боротися за правду і справедливість, утверджувати Богом дану гідність кожної людини, зберігати мир у наших душах та країні, сприяти примиренню і покаянню, допомагати зцілювати душевні

й фізичні рани, яких зазнали українці. Особливо закликаємо усіх до солідарності і підтримки родин загиблих, постраждалих, поранених, травмованих душею і тілом.

Нас можуть очікувати складні часи. Треба бути готовими до економічної жертви, яка вимагатиме з нашого боку терпеливості й наполегливості. Учимося витривало і без нарікання нести свій щоденний хрест, навіть тоді, коли забракне найнеобхіднішого. Нехай це буде нашим постом, – постом, який дає надію на краще майбутнє України, яка після зими ввійде у свою весну і дасть свій плід.

Аби плідно пережити час Великого посту, пропонуємо всім нашим вірним продовжувати молитву і піст за український народ в наміреннях, які подаємо в додатку.

Закликаємо всіх до відданості у праці й молитві, у пості та милостині. «Сам же Бог миру нехай освятить вас цілковито, і нехай уся ваша істота – дух, душа і тіло – буде збережена без плями на прихід Господа нашого Ісуса Христа» (1 Сол. 5, 23).

Від імені членів Постійного Синоду Єпископів
Української Греко-Католицької Церкви

+ СВЯТОСЛАВ,
Отець і Глава УГКЦ

Дано у Львові-Брюховичах
28 лютого 2014 року Божого,
у Сиропусну п'ятницю

НАМІРЕННЯ МОЛИТОВ І ПОСТУ ВПРОДОВЖ ВЕЛИКОГО ПОСТУ

Понеділок – за Верховну Раду України і вибори майбутнього Президента України

Вівторок – за новий Уряд України та його успішне служіння

Середа – за українське військо

Четвер – за правоохоронні органи і міліцію

П'ятниця – за поранених на Майдані та їхні родини

Субота – поминання усопших, зокрема загиблих на Майдані

Неділя – за єдність і соборність України

РОЗПОРЯДЖЕННЯ Отця і Глави Української Греко- Католицької Церкви щодо позиції і поведінки духовенства в теперішній суспільно-політичній ситуації в Україні

Дорогі брати у священничому служінні!

У зв'язку із драматичною ситуацією в нашій країні хочу нагадати всім вам фундаментальні норми священничого служіння:

1. Церква – спільнота дітей Божих, об'єднаних вірою в Триєдиного Бога, а священник є служителем цієї спільноти, образом Христа – Доброго Пастиря, діяльно присутнім серед свого народу.

2. Кожен представник духовенства є обличчям Церкви і має звершувати своє покликання згідно з її суспільним ученням. Наша надія у Бозі!

3. Першочергове завдання душпастиря – благовістити Слово Христового Євангелія, уділяти Святі Тайнства, провадити народ у молитві, пості та служінні потребуючим.

4. Церква є активним учасником суспільних, а не політичних процесів. Тому священник не має права бути лідером у політичних акціях чи виголошувати політичні промови.

5. Церковний амвон слід використовувати лише для проповіді Божого Слова і християнської моралі.

6. Священник у всіх обставинах життя має бути миротворцем, а особливо – в умовах громадянського протистояння, тому йому суворо заборонено виголо-

шувати заклики до насилля.

7. Покликання душпастиря у всіх злободенних обставинах – не покидати своїх вірних і бути з ними. «Добрий Пастир душу свою кладе за своїх овець» (Ів. 10, 11).

8. Священнослужитель покликаний, відкинувши всякий страх, бути свідком Христа і Його правди. «Небо і земля минуть, а слова Мої не минуть» (Мт. 24, 35).

9. Усі представники духовенства повинні пам'ятати, особливо в теперішніх обставинах, про важливість послуху церковному проводу.

Дорогі владики і отці! По-братньому обіймаю всіх вас, разом із вами вболіваю за всі рани, завдані нашому народові, підтримую вашу священничу ревність і близькість до своєї пастви. У цих складних обставинах нам так важливо бути з Богом і ближніми в молитві та служінні.

Нехай Боже благословення спочиває над нашою Церквою та нашим народом!

† СВЯТОСЛАВ

Триває постійна формація духовенства

На початку лютого у приміщенні Львівської духовної семінарії відбулася зустріч літургійно-богословського курсу Інституту постійної формації духовенства Львівської

основи догматичного першого частини літургії. Зокрема, лектор докладно розповів про слова і жести Ісуса Христа на Тайній вечері та поєднання земного й небесного у святій Тайній Євхаристії. Насамкінець свого виступу викладач кафедри літургійних наук УКУ резюмував: «Євхаристія – це новий союз, який відповідає новій заповіді – прийняти Божий дар любові і відповіді взаємною любов'ю-посвятою даром життя».

Друга частина першої зустрічі літургійно-богословського курсу була проведена у формі дискусії. Представники Літургійної комісії Львівської архієпархії у цьому курсі запропонували для священнослужителів внести пропозиції щодо вдосконалення літургійних текстів та інших літургійних питань. Завданням такої праці є збереження однообрядовості літургійного життя нашої Церкви.

Відбулась виборча капітула Згромадження сестер Пресвятої Родини

З 20 по 22 лютого у Львові відбулася Виборча капітула Згромадження сестер Пресвятої Родини. Святу Літургію за благословення

для Згромадження та Капітули відслужив Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор. Відпоручником Глави УГКЦ на Капітулі був о. Теодор Студит, ігумен Свято-Успенської Унівської лаври.

Сестри Згромадження на Капітулі підбили підсумки останніх років розвитку Згромадження, накреслили програму подальшого розвитку та обрали нове керівництво. Головною настоятелькою повторно обрано с. Наталію Мельник, головними дорадницями – с. Теодозію Юрків, с. Маргариту Натробіну, с. Клару Коссака та с. Олесю Кравчук.

Секретаріат Капітули

Готуємось до проведення Архієпархіяльного собору

19 лютого у приміщенні Митрополичих палат Святоюрського церковного комплексу, що у м. Львові, відбулася зустріч оргкомітету з головами комісії щодо приготування собору Львівської архієпархії. До зустрічі також долучилися представники мирянських спільнот та організацій. На початку засідання до присутніх звернувся голова цієї комісії Преосвященний владика Венедикт. У своєму слові ієрарх розповів про попередні напрацювання оргкомітету та представив концепцію проведення собору.

Після слів владика голови комісії і представники мирянських спільнот та організацій висловили свої пропозиції щодо проведення собору й обговорили ділянки співпраці.

Нагадаємо, що, відповідно до Кодексу Канонів Східних Церков, Преосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, своїм декретом (Вих. ЛВ 14/127) утворив відповідну комісію щодо приготування Архієпархіяльного собору. Головою комісії призначено Преосвященного владика Венедикта.

УГКЦ у Львові збирає кошти для постраждалих на Майдані

Львівська архієпархія Української Греко-Католицької Церкви організовує програму допомоги потерпілим під час акції протесту на Майдані «Люди для Майдану». Програма передбачає, що допомогу надаватимуть людям, які фізично та психологічно постраждали в сутичках і, відповідно, потребують реабілітації, духовної підтримки.

Окрім того, програма «Люди для Майдану» піклуватиметься про сім'ї загиблих на Майдані.

Реквізити для перерахунку коштів:

Благодійна організація «Фундація духовного відродження» УГКЦ

Код ЄДРПОУ 38172005

МФО 325365

Р/р: 2600701394169 у ЦФ ПАТ «КРЕДОБАНК» м. Львова

Призначення платежу:

Благодійна пожертва на програму «Люди для Майдану»

Контакти Фундації Духовного Відродження:

Львів, пл. Св. Юра, 5

Тел.: (032) 261-13-89(032) 261-13-89, (067) 679-02-07(067) 679-02-07

(096) 955-93-31(096) 955-93-31 о. Тарас Милян, керівник Фундації

foundation.la.ugcc@gmail.com

Церква і революція

МИТРОПОЛИТ ЛЬВІВСЬКИЙ БЛАГОСЛОВИВ МОЛИТОВНИЙ ЄВРОМАЙДАН У ЛЬВОВІ

Відгукуючись на ініціативу мирян, Преосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, закликав священнослужителів Львівської архієпархії заохочувати парафіяльні спільноти до участі та проведення спільної молитви на Євромайдані у Львові щоденно з 9.00 до 21.00 год.

«Радо підтримую цю ініціативу, до якої запрошені також і християни інших конфесій», – йдеться у розпорядженні владика Ігоря до духовенства та вірних Львівської архієпархії. «Хай ця молитва об'єднає християн у турботі за майбутнє Української держави. Нехай це звернення до нашого Господа втрутиться в сьогоднішнього нашого народу сприяє переміні свідомості людей та поверненню до християнських цінностей», – наголошує у своєму зверненні Митрополит.

ГОТУЄМОСЬ ДО ЮВІЛЕЮ

25-РІЧЧЯ ВИХОДУ УГКЦ З ПІДПІЛЛЯ

27 лютого в Митрополичих палатах Святоюрського церковного комплексу у Львові відбулася зустріч учасників оргкомітету приготувань до ювілею 25-річчя виходу УГКЦ з підпілля.

Впродовж зустрічі члени оргкомітету на чолі з Преосвященнішим владикою Венедиктом запропонували свої ідеї й пропозиції щодо святкування та організації цього визначного ювілею. Варто відзначити, що до цієї групи входять живі свідки катакомбної діяльності УГКЦ та історики й дослідники часів підпілля нашої Церкви.

Особливу увагу під час зустрічі було присвячено визначенню щодо вшанування мучеників підпілля УГКЦ та осіб, які найбільше спричинилися до відродження нашої Церкви.

МИТРОПОЛИТ ЛЬВІВСЬКИЙ СВЯТКУВАВ ІЗ МОНАШЕСТВОМ

З нагоди відзначення Дня богосвячених осіб численні представники монашества Львівської архієпархії УГКЦ зібралися у каплиці Згромадження сестер св. Йосифа, що по вул. Личаківській у Львові, щоби спільно помолитися на Архієрейській Божественній Літургії, яку служив Преосвященний Митрополит Львівський Ігор.

«У своєму житті людина повинна дати місце діяти Богові, уповати на Нього та довірити кінцеве вирішення питань тільки Йому», – зазначив у своєму слові Митрополит. При тому проповідник підкреслив важливість ствердної відповіді на Божий поклик і закликав: «Стараймося наслідувати святих Симеона та Анну активним очікуванням гідної зустрічі з милосердним Богом». Після Літургії Митрополит освятив свічки та окропив присутніх свяченою водою.

Додамо, що напередодні, 14 лютого, в цій каплиці Преосвященний владика Венедикт відслужив Вечірню з литією та Утреню, а також відбулася презентація документу «Місійність монашества УГКЦ», підготовлена Патріаршою Комісією монашества.

ОСВЯЧЕНО НОВИЙ ПРЕСТІЛ У СТРАДЦІ

У день празника Стрітіння Господнього Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівський, побував з пастирським візитом у відпустовому місці Страдці, що на Яворівщині. В часі відвідин єпископ здійснив Чин освячення нового престолу і відслужив Архієрейську Божественну Літургію.

У своєму слові владика, вказавши на Симеона й Анну, закликав на їх прикладі, через піст і молитву, готуватися до зустрічі з Христом: «Піст вчить нас обмежувати себе, щоб могли зустрітися з Богом! А молитва дає змогу з Ним зустрітись. І зустріч з Богом через піст і молитву відкриває нам те, чого Бог очікує від нас, а сповнення Його волі дає мир і радість від життя!»

По завершенні Богослуження владика вручив пам'ятні подяки для найактивніших парафіян храму, а також тим, хто трудився над спорудженням нового жертовника. Відтак єпископ-помічник Львівський здійснив благословення свічок, окропивши їх свяченою водицею.

Церква і революція

ГЛАВА УГКЦ ЗАКЛИКАВ СВІТОВУ СПІЛЬНОТУ ДО СОЛІДАРНОСТІ З УКРАЇНСЬКИМ НАРОДОМ ТА ПИЛЬНОЇ УВАГИ ДО ПОДІЙ В УКРАЇНІ

В приміщенні головного офісу Радіо Ватикану Блаженніший Святослав (Шевчук) дав прес-конференцію для представників італійських та міжнародних ЗМІ, акредитованих при Апостольській Столиці. Блаженніший Святослав закликав міжнародну спільноту до максимальної уваги до подій, що зараз відбуваються в Україні, наголосивши, що «небезпека ще не минула». Він також закликав країни Європейського Союзу переосмислити стосунки з Україною, дозволити українцям вільно пересуватися територією Європи та попросив прийняти на лікування поранених учасників протестів.

Глава УГКЦ перекоаний, що в українському суспільстві немає підстав для розгортання громадянської війни: «Ми – різні, але не поділені. Поділ між українцями намагаються створити політики для своїх політичних цілей. Майдан довів, що українці є єдиним народом у своєму прагненні жити в мирній країні».

«ТОЙ, ХТО ВИКОРИСТОВУЄ ЗБРОЮ ПРОТИ ЛЮДЕЙ, СВІДОМО ОБИРАЄ ШЛЯХ ВБИВЦІ...» – ГЛАВА УГКЦ В ЕФІРІ «1+1»

«Киньте зброю! Кожен, хто тримає сьогодні в руках зброю, стає на небезпечний шлях, бо той, хто навмисне її вживає, свідомо обирає шлях убивці. Тому найгірше, що ви можете сьогодні робити, – це брати зброю до рук», – закликав Блаженніший Святослав (Шевчук) під час ефіру на телеканалі «1+1».

ГЛАВИ ЦЕРКОВ ТА ГРУПА «ПЕРШОГО ГРУДНЯ» ПРИЙНЯЛИ ЗВЕРНЕННЯ ЩОДО ПОРЯТКУ УКРАЇНИ

Глави Української Православної Церкви Київського Патріархату Святіший Філарет та Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав, попередні президенти України Леонід Кравчук, Леонід Кучма та Віктор Ющенко, а також члени Ініціативної групи «Першого грудня», серед яких – Блаженніший Любомир (Гузар), висловилися на підтримку невідкладного проведення засідання Верховної Ради України.

«УСІ ВІЙСЬКОВІ МАЮТЬ МОРАЛЬНИЙ ОБОВ'ЯЗОК ПРОТИСТОЯТИ ЗЛОЧИННИМ НАКАЗАМ...» – ВЛАДИКА МИХАЇЛ (КОЛТУН)
«Ми звертаємося до всіх військовослужбовців, особливо керівників: втягування Збройних сил у конфлікт і збройне протистояння з власним народом є неприпустимим. Сліпий послух не є достатнім для виправдання тих, які виконують завідомо незаконні накази. Усі військові мають моральний обов'язок протистояти злочинним наказам», – ідеться у Зверненні владика Михаїла (Колтуна), керівника Департаменту Патріаршої курії УГКЦ у справах душпастирства силових структур України.

ВЛАДИКА БОГДАН (ДЗЮРАХ): «ПОЛЕГЛІ ГЕРОЇ ЗУПИНИЛИ СОБОЮ ЗЛО, АБИ ВОНО НЕ ТОРКНУЛОСЯ ВСІХ НАС»

«Сьогодні наші серця сповнені болем, скорботою і молитвою. Ми сьогодні дивимося на обличчя наших побратимів, братів і сестер, перевірених любов'ю. Бо з любові до Бога і рідної землі вони віддали своє життя. Вдивляючись в обличчя наших земляків, запитуємо себе: яке завдання вони нам ставлять, який заповіт залишили?» Про це сказав зі сцени Майдану владика Богдан (Дзюрах), секретар Синоду єпископів УГКЦ 23 лютого, у день жалоби за полеглими героями Майдану.

Хресна хода пройшла центральними вулицями Києва 24 лютого. Молилися за загиблих, які полягли останніми днями на київському Майдані, за їхні родини, за всіх медиків та волонтерів, за кожного українця, а особливо за тих, хто ще досі бореться за свободу та правду.

Ще декілька місяців тому ніхто і не думав, що на головній вулиці країни відбудеться Хресна хода з тисячами українців, для якої не потрібно буде питати дозволу у влади міста.

Близько 20 мужчин несли Великий подячний хрест. Він з'явився на Майдані вранці 22

лютого за сприяння єпископа РКЦ Станіслава Ширококорядюка.

– Цей хрест освячений у 2004 році ще блаженним Іваном Павлом II. Тоді він започаткував таку місію, сказав, що сьогодні світ потребує Божого милосердя. Він освятив цей хрест і попросив людей, щоб вони його возили по

усіх столицях світу. І там давали людям дивитися на нього, щоб зрозуміти ціну нашого спасіння. І на сьогодні хрест об'їздив вже 34 столиці світу, – сказав єпископ Станіслав.

Молебень розпочався від барикад, що на вул. Грушевського, де 19 січня загинули перші три людини. Далі

маршрут проліг повз Європейську площу, по Хрещатику і завершився на вул. Інститутській.

На початку Хресної ходи було лише кілька сотень людей, але досить швидко до молитви приєдналися тисячі.

Впродовж всієї дороги можна було побачити незліченну кількість квітів та свічок в місцях, де від смертельних вогнепальних поранень падали люди. Ці квіти були також на барикадах, де гинули або були важко поранені мітингувальники.

За матеріалами Католицького Медіа-Центру

В очікуванні єпархіального Собору

Відповідно до Декрету єпископа Сокальсько-Жовківського Михаїла Колтуна, на 30 серпня заплановано проведення Єпархіального собору. Вже відтепер духовенство Сокальсько-Жовківської єпархії готується до його успішного проведення. Так, у Підкамінському деканаті відбулася передсоборова зустріч на тему «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом».

У зібранні взяли участь дванадцять священників деканату. Після реєстрації учасників, усі разом помолилися молебень до Пресвятої Богородиці. Опісля усі зібралися у великій трапезній монастиря, де й відбулася передсоборова зустріч. Ознайомившись із тематичними матеріалами та розпорядком

робочого дня, усі взялися до плідної праці, в основі якої знаходиться Пастирський лист Блаженнішого Святослава «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом».

На завершення зустрічі було обрано делегатів на Єпархіальний собор, який відбудеться в Єпархіальному управлінні у м. Жовква.

Також священниками деканату прийнято рішення висловити щире подяку Блаженнішому Святославу за велику працю, яка оживляє парафіяльні спільноти, а правлячому архиєреєві Кир Михаїлу Колтуну – за благословення на проведення цієї передсоборової зустрічі.

Повідомив о. Василь ГЕРШОН

Коломийсько-Чернівецьку єпархію очолить владика Василь (Івасюк)

13 лютого у Ватикані повідомлено про те, що Блаженніший Святослав (Шевчук), Верховний Архиєпископ Києво-Галицький, за згодою Синоду Єпископів УГКЦ та порадившись з Апостольською Столицею, створив Кримський екзархат УГКЦ, виокремивши його з дотеперішнього Одесько-Кримського екзархату УГКЦ, а дотеперішнього екзарха Одесько-Кримського владика Ва-

силя (Івасюка) призначив єпархом Коломийсько-Чернівецьким УГКЦ.

Владика Василь (Івасюк) народився 21 січня 1960 року в

селі Дора на Івано-Франківщині. Навчався в підпільній греко-католицькій семінарії, згодом – у Вищій духовній семінарії в Тернополі та в Папському григоріанському університеті в Римі, де у 2003 році отримав ліценціат з догматичного богослов'я.

У липні 2003 року призначений першим екзархом новоствореного Одесько-Кримського екзархату УГКЦ та прийняв архиєрейське рукоположення 28 вересня того ж року. Після раптової смерті владика Миколая (Сімкайла) 23 травня 2013 року призначений адміністратором Коломийсько-Чернівецької єпархії.

Департамент інформації УГКЦ

У новому екзархаті буде новий єпископ

ря отців-редемптористів в Івано-Франківську та параха парафії Матері Божої Неустанної Помочі, надаючи йому титулярний осідок Тубурсіко-Буре.

Попередньо у Ватикані було повідомлено про те, що Святіший Отець, взявши до уваги рішення Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви, дав згоду на поділ Одесько-Кримського екзархату УГКЦ. Таким чином, утворюється два екзархати: Одеський з осідком в Одесі і Кримський з осідком у Сімферополі.

Відповідно до церковного законодавства, до часу інтронізації новоіменованого екзарха Одеського, адміністратором обох екзархатів (Одеського та Кримського) буде владика Василь (Івасюк). Як стало відомо, архиєрейська хіротонія новоіменованого єпископа відбудеться 7 квітня, у день празника Благовіщення Пресвятої Богородиці, у Патріаршому соборі Воскресіння Христового в Києві.

Департамент інформації УГКЦ

13 лютого у Ватикані повідомлено, що Святіший Отець дав свою згоду на канонічне обрання Синодом Єпископів на єпископа та призначення на екзарха Одеського високопреподобного отця Михайла Бубнія, ЧНІ, дотеперішнього настоятеля монасти-

15 лютого, в день свята Стрітєння Господнього, наша Церква відзначає також День богосвячених осіб. Цього дня Церква в особливий спосіб дякує Богові за дар покликання до монашого способу життя, бо саме Йому належить ця ініціатива: кликати і вибирати. Цей День є доброю нагодою для роздумів та застанови над пророчим характером монашества в Церкві і суспільстві та заохотою вірних до молитви за покликання до такого стану життя.

В катедральному соборі Покрову Пресвятої

У Тернополі урочисто святкувало монашество

У свято Стрітєння Господнього, з нагоди Дня богосвячених осіб, у тернопільському храмі св. апостола Петра Митрополит Тернопільсько-Зборівський Василій (Семенюк) відслужив торжественну Архиєрейську Літургію. Щоби подякувати Богу за дар покликання, сюди прибули настоятелі монаших згромаджень та богосвячені особи Тернопільсько-Зборівської митрополії.

У духовному слові, зверненому до присутніх на Літургії, Митрополит наголосив, що першим і головним середовищем плекання нових покликаних до богосвяченого життя є родина, в центрі якої має бути живий Ісус Христос. Крім іншого, архиєрей говорив про особливість монашого покликання в Церкві та наголошував на значенні діяльності богосвячених осіб у поширенні Божого Євангелія.

По завершенні урочистої Літургії високопреосвященний Василій привітав усіх богосвячених осіб із святом, побажавши Божої ласки, і подякував

Депутати Верховної Ради вже на початку осені планують розглянути в другому читанні законопроект про соцзахист для священників. Згідно з цим законопроектом, священники усіх конфесій зможуть претендувати на пенсії, як і всі інші українці.

«Священники й раніше могли платити в пенсійний фонд, щоб у майбутньому отримувати соцзахист (відрахування становлять 398,1 грн на місяць). Але в маленьких селах це часто неможливо.

– Церкви просто не в змозі найняти собі бухгалтерів і відповідно укласти договір з фондом для соцвідрахувань, – пояснила журналістам одна з авторів за-

25 лютого у Коломийсько-Чернівецькій єпархії відбулися збори священників, які очолив владика Василій (Івасюк). На своєму зібранні священники розглянули доволі багато актуальних питань. Насамперед, виходячи із ситуації в країні, було розглянуте

У Донецьку відзначили День богосвячених осіб

Богородиці м. Донецька, в якому служать сестри-службениці Непорочної Діви Марії, теж урочисто відзначили цей день. Під час проповіді, яку в часі Архиєрейської Божественної Літургії виголосив владика Степан (Меньок), екзарх Донецько-Харківський, пролунали слова про важливість богосвячених осіб у житті Церкви та їхню відповідальність за поширення Євангелія у житті нашого народу.

Наприкінці богослужіння єпископ привітав сестер, побажавши їм світлої духовної радості та твердості віри. Відтак усі спільно помолилися за богосвячених осіб і переглянули фільм про монашество «Сіль». Поза тим, сестри розповіли присутнім про стереотипи, які існують у світі щодо монашого стану, і заохотили парафіян до пізнання правди про цю посвяту, а також до молитви за монаші і священні покликання серед молоді.

Повідомила с. Єроніма ВОВЧАК, СНДМ

за відданість та посвяту для Бога і Церкви. Відтак благословив усіх присутніх і побажав рясних покликаних до монашества не лише парафії св. апостола Петра, а на загал усій нашій Церкві.

Продовженням святкування став концерт колядок у виконанні парафіяльного хору «Осанна» та урочиста трапеза в монастирській трапезній.

Повідомив о. Юстиніан ГОРОДЕЧНИЙ, ЧБМ

Депутати мають намір забезпечити священників пенсіями

нас, – каже один із священників. – У більшості випадків священники з маленьких сіл сподіваються лише на підсобне господарство. А якщо захворіють або травмуються, то ні на який лікарняний не можуть розраховувати. Дружини ж в основному доглядають за дітьми, тому не можуть піти працювати. В результаті сім'ям священника на пенсії зовсім важко.

Тепер парламентарії мають намір забезпечити безбідну старість священникам за рахунок держбюджету.

– Це дуже гостра проблема для

За матеріалами: vesti.ua

В Коломійі говорили про життєві питання

питання можливості адресної допомоги сім'ям загиблих та потерпілих у Києві. Про катехитичне служіння у єпархії доповіла сестра-монахиня Клара Сидорик, голова Катехитичної комісії. Священники отримали завдання описати своє катехитичне служіння по деканатах.

Про виставлення ікон з колекції блаженної пам'яті владика Миколая Сімкайла розповів сам єпископ Василій. Місцем виставки стане нижній храм катедрального собору Преображення Христового. Також обговорювалися організаційні питання проведення інтронізації правлячого архиєрея,

яка відбудеться 22 березня за участі Патріарха Святослава.

У зв'язку з настанням Великокого посту, єпископ закликав священників організувати у парафіях дні духовної віднови чи місії. Крім того, в часі Великокого посту всі священники єпархії мають відбутися реколекції, які проведуть монахи Студійського уставу в Яремчі.

Архиєрей завершив збори Чином всепрощення: єпископ і священники почергово просили прощення один в одного, що є древньою традицією Церкви напередодні Великокого посту.

о. В.ПЕРЦОВИЧ, прес-секретар єпархії

Церква і революція

ДЖОН КЕРРІ ВІДЗНАЧИВ ВЕЛИЧЕЗНУ МИРОТВОРЧУ РОЛЬ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ ПІД ЧАС РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ

Державний секретар США Джон Керрі, перебуваючи з офіційним візитом у Києві, зустрівся з представниками Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій, під час якої відзначив величезну миротворчу роль українського релігійного середовища під час подій на Майдані Незалежності.

Зустріч Держсекретаря з релігійними діячами відбулася на вулиці Інститутській, куди вони прибули, щоб разом покласти квіти та вшанувати пам'ять загиблих Небесної сотні.

Також Джон Керрі разом із представниками українських Церков пройшовся іншими барикадами Майдану. На барикадах було дуже багато простих людей, з якими високопосадовець США безпосередньо поспілкувався. Люди мали можливість висловити йому свою точку зору щодо того, що відбувалося в Україні в останні три місяці, а особливо 18-20 лютого, коли загинуло майже сто мирних людей.

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав (Шевчук) подякував Джону Керрі за приїзд в Україну і попросив про міжнародну підтримку для українського народу та української влади. У спілкуванні з Держсекретарем Предстоятель УГКЦ відзначив, що факт його присутності зараз у Києві, а особливо на Майдані, є дуже важливим для українців.

На зустрічі з Держсекретарем були представники єврейської, мусульманської спільнот і християнських Церков України. Глава Церкви попросив американського високопосадовця зауважити, що в Україні немає міжконфесійного чи міжетнічного протистояння. Джон Керрі відповів: «Так, я бачу це».

Також держсекретар Джон Керрі відзначив величезну миротворчу роль Церков в Україні. Він, зокрема, сказав, що у складний період, який переживала Україна останнім часом, Церкви України показали себе дуже важливими і діяльними у справах забезпечення миру та злагоди в Україні між різними Церквами, різними частинами України та різними народами, які її населяють

У МЮНХЕНІ (НІМЕЧЧИНА) ВІДБУЛАСЯ ПАНАХИДА ЗА ЗАГИБЛИМИ ПІД ЧАС ПРОТЕСТНИХ АКЦІЙ В УКРАЇНІ

У соборі Святого Михаїла, центральному катедральному соборі Мюнхена, пройшла Панахида за загиблими під час протестних акцій в Україні, у якій взяли участь понад 300 осіб: представники духовенства, українська громада міста, представники дипкорпусу, співробітники ГКУ в Мюнхені, мешканці міста Мюнхена.

Поминальне богослужіння відбулося за участю Апостольського екзарха для українців в Німеччині і Скандинавії Петра (Крика) та Єпископського вікарія Мюнхена та Фрайзинга Руперта Графа цу Штольберга. У молитві також брали участь священники інших конфесій.

ВІРНІ УГКЦ МОЛЯТЬСЯ ЗА КРИМСЬКИЙ ЕКЗАРХАТ ТА ЗА ЗБЕРЕЖЕННЯ ЄДНОСТІ УКРАЇНИ

У ці дні усі ми молимося за мир і безпеку для усіх мешканців Кримського півострова, особливо для священнослужителів і мирян нашого Кримського екзархату. Просимо їх пам'ятати, що за їхніми плечима стоїть велика Церква, яка зараз є разом з ними.

У своєму інтерв'ю Глава УГКЦ наголосив, що у молитві за громадян України, які живуть в Автономній Республіці Крим, у ці дні єднаються вірні нашої Церкви по цілому світу.

«Уся велика родина вірних УГКЦ благає у милосердного Господа про Його заступництво і поміч, щоб у мирний спосіб було подолано загострення ситуації в Криму та збережено єдність і соборність нашої держави», – зазначив Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

Мандруючи Інтернетом

ПАПА ФРАНЦИСК ЗАКЛИКАВ ДО ПРИПИНЕННЯ НАСИЛЬСТВА В УКРАЇНІ
«З тривогою в серці стежу за тим, що цими днями відбувається в Києві. Запевняю український народ у своїй духовній близькості й молюся за жертви насильства, за їхні родини і за поранених. Закликаю всі сторони припинити будь-які насильницькі дії та шукати порозуміння і миру в країні». З таким закликом Папа Франциск звернувся до учасників загальної аудієнції, яка зібрала десятки тисяч паломників на площі Святого Петра у Ватикані.

ПАПА ФРАНЦИСК ПЕРЕДАВ СЛОВА СОЛІДАРНОСТІ УКРАЇНСЬКИМ КАРДИНАЛАМ
У п'ятницю, 21 лютого, під час молитви Третього часу, якою розпочався другий день засідань Консistorії кардиналів, присвяченої сім'ї, Папа Франциск скерував слова підтримки до українських кардиналів, які з огляду на похилий вік не прибули до Рима для участі в засіданнях.

ГЛАВА УГКЦ РОЗПОВІВ СВЯТИШОМУ ОТЦЕВИ ПРО СИТУАЦІЮ В УКРАЇНІ

Блаженніший Святослав (Шевчук), Глава УГКЦ, поспілкувався зі Святішим Отцем Франциском, поінформував його про ситуацію в Україні та подякував за його слова підтримки і молитву за український народ. Пригадуємо, що 24-25 лютого у Ватикані Глава УГКЦ брав участь в роботі Звичайної ради Папського Синоду Єпископів.

МИТРОПОЛИТ ФІЛАДЕЛЬФІЙСЬКИЙ УГКЦ ЗАКЛИКАВ УСІХ БУДУВАТИ МИР

«У цей страшний і неспокійний час, коли ми хвилюємося за народ України, особливо за наших рідних, близьких та знайомих, сповнені страху і переживань, припадаймо і просімо у Господа нашого Ісуса Христа, щоб Він подав нам мир. Нехай цей Його мир забере від нас страх!» – йдеться у Зверненні щодо насилля в Україні владики Стефана (Сороки), Архієпископа і Митрополита Філадельфійського УГКЦ.

В АВСТРІЇ МОЛЯТЬСЯ ЗА НЕВИННО УБІЄНИХ В УКРАЇНІ

Кардинал Крістоф Шенборн, Архієпископ Відня та Ординарій для вірних візантійського обряду в Австрії, закликав усіх священників та вірних візантійського обряду в Австрії до спільної молитви за український народ.

У суботу, 1 березня, кардинал Шенборн очолив Богослужіння в катедральному соборі св. Стефана у Відні у співслужінні зі священниками ординаріату, які душпастирюють в Австрії. Духовенство та вірні спільно молилися за дар миру і припинення кровопролиття в Україні. По закінченні Літургії було відслужено панахиду українською мовою за всіх загиблих на Майдані Незалежності в Києві та в усій Україні.

ГЛАВА УГКЦ ПОДЯКУВАВ ДУХОВЕНСТВУ ТА ВІРНИМ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ БІЛОРУСІ ЗА МОЛИТОВНУ СОЛІДАРНІСТЬ І ПІДТРИМКУ
Наприкінці Архієрейської Божественної Літургії в соборі Святої Софії в Римі Блаженніший Святослав (Шевчук) звернувся до архимандрита Сергія Гаєка з проханням «передати щирі слова подяки ієрархам, духовенству та вірним Греко-католицької Церкви в Республіці Білорусь за молитовну солідарність та підтримку в рамках загальнобілоруського Дня посту та молитви за Україну, яку проголосила Конференція католицьких єпископів Білорусі».

У РИМІ СТВОРЕНО СТІНУ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ МАЙДАНУ

На території собору Святої Софії в Римі – головної української святині за кордоном, створено стіну пам'яті Героїв Майдану. На стіні однієї з будівель ініціатори створення меморіалу розмістили фотографії всіх загиблих на Майдані Незалежності. У неділю, 23 лютого, після Архієрейської Літургії, Глава УГКЦ Блаженніший Святослав разом із українськими мігрантами в Італії поставили свічки пам'яті за невинно убитих та помолитися за упокій їхніх душ.

Про значення таїнства покути для християнського життя говорив Святіший Отець Франциск під час загальної аудієнції 19 лютого.

Папа підкреслив, що ми не можемо уділити його самі собі, і що воно є умовою внутрішнього миру, та закликав належно його цінувати. На площі св. Петра папську катехезу слухали 20 тисяч вірних.

Папа Франциск зазначив, що таїнство покути було встановлене Христом, щоб ми, попри наші гріхи, могли віднайти життя Боже. Воно впливає безпосередньо з пасхальної таємниці і «не є наслідком наших зусиль, але є даром Святого Духа, який сповнює нас обмиттям милосердя і благодаті, які невпинно впливають із пробитого серця Христа Розп'ятого і Воскреслого». Крім того, Папа зазначив, що тільки коли погодимося примиритися в Ісусі Христі з Отцем і братами, то справді зможемо жити в мирі.

Святіший Отець вказав, що місцем служіння цього таїнства є християнська спільнота. Тому потрібно зі смиренням і довірою визнати свої гріхи слугі Церкви. Крім того, звершуючи це таїнство,

Папа Франциск: «Не лякайтеся сповіді!»

«священик не представляє тільки одного Бога, але й цілу спільноту, яка розпізнає себе у слабкості кожного зі своїх членів, яка зі зворушенням вислуховує його сокрушення, яка стає з ним єдністю і додає йому потішення, а також супроводжує його на шляху навернення та людського і християнського дозрівання».

Папа зазначив, що таїнство покаяння незамінне для нашого людського розвитку. Він підкреслив спасительне значення сорому, який часто супроводжує сповідь і робить нас смиреннішими. Папа вказав, що священник приймає це визнання гріхів із любов'ю та чулістю, і прощає в ім'я Бога. Це має значення також і з людського погляду, дозволяючи взнати перед священником ті справи, які найбільше гніять наше серце. Зроджується полегшення перед Богом, Церквою і ближнім.

«Не лякайтеся сповіді! Хтось, стоячи у черзі до сповіді, відчуває все те, що тяжіє йому на серці, а також сором, щоб висповідатися. Коли сповідь завершиться – відходить вільний, прекрасний, відчувачи прощення, незаплямований, щасливий. Саме в цьому й полягає краса сповіді», – закликав Папа. Він також заохотив не втрачати ані хвилини й сміливо піти висповідатися.

На звершення Папа послався на притчу про марнотратного сина. Подібно як його батько не дав йому заговорити, але обійняв його, поцілував і влаштував бенкет, – так само діє Бог. Щоразу, коли ми сповідаємося, «Бог бере нас в обійми і влаштовує учту», – сказав Святіший Отець.

За матеріалами: deon.pl

«Я просив Бога про гроші, але не аж так багато»

Угорський безхатченко виграв 2 мільйони євро

Ласло Андрашек, безхатченко з Гійора, що за 120 км на захід від Будапешту, виграв у лото 2 млн. євро. Гроші він отримав ще у вересні, а на початку лютого переказав велику суму на притулок для бездомних. Цей 55-річний чоловік бачить у своєму виграші вислухану молитву. «Я просив у Бога трохи грошей, але не аж так багато», – признався він угорському телебаченню RTL Klub.

За час, що минув, колишній безхатченко купив будинок для себе і дружини, а також по квартири

кожному з трьох дітей. Однак він хоче бути обережним з фінансами. «Я став багатим, але надалі залишаюся тією самою людиною. Можу собі дозволити купити телевізор, але не куплю їх три».

Частину грошей Андрашек збирається пожертвувати іншим. Окрім переказу на притулок для безпритульних, він ще хоче фінансово підтримати жінок, які зазнають насильства, а також прагне створити фонд для людей, uzалежнених від алкоголю. Зрештою, він сам п'ять років був випивохою.

В Угорщині майже 30 тис. осіб не мають де жити. Уряд хоче, щоби спання на вулицях підлягало покаранню. Захисники прав людини організують в усьому світі протести проти такої політики.

За матеріалами: Gość Niedzielny

В Іспанії чоловік понад півстоліття самотужки будує собор

Колишній монах Хусто Гальєго Мартінес витратив 53 роки життя на будівництво власного великого собору в Мадриді. Його собор – це величезна будівля, що створюється на кшталт християнського собору.

Будівництво розпочалося в 1961 році на ділянці землі, яку Мартінес успадкував від батьків. Тут він єдиний дизайнер, інженер та робітник. Матеріалом для будівництва є все, що вдається роздобути

– старі цеглини, бочки – будь-який непотріб. Але іноді й місцеві підприємства жертвують йому деякі будівельні матеріали.

Загального плану будівництва собору на папері не існує, він, за

зінанням автора проекту, «у нього в голові».

Мартінес вже заповів своє дітище Католицькій Церкві і сподівається, що хоча б після його смерті тут служитимуть Меси.

Ставлення громадськості до цього своєрідного архітектурного подвигу двоєке: скептики наполягають на тому, щоби покласти край нескінченному будівництву та все знести; інші ж, навпаки, вважають, що навіть у незавершеному вигляді собор приваблює туристів і гідний того, щоби оголосити його архітектурною пам'яткою.

За матеріалами: gazeta.ua

У світі зростає ворожість щодо релігії

східної Азії разом з Індійським субконтинентом (Пакистан, Індія, Бангладеш), а також у багатьох країнах Східної Африки.

«Високий» ступінь ворожості щодо релігії позначає Німеччину, Францію, Велику Британію та Італію. Наприклад, у Німеччині це проявляється в обмеженні можливостей носити релігійну символіку, як і в активних утисках державою щонайменше однієї релігійної меншини. В американському порівняльному аналізі під цим поняттям розуміють організацію саєнтологів.

Дослідження підкреслює, що християни є переслідувані й дискриміновані у багатьох частинах світу більше за сповідників будь-якої іншої релігії. За даними «Pew Forum», з огляду на свою кількість, мусульмани є другою після християн віросповідною групою, яка найбільше наражена на переслідування і дискримінацію.

Найважливішими причинами швидкого зростання цього явища інститут називає дискримінацію релігійних меншин (у 47% досліджених країн), насильство й погрози, мета яких – змусити поводитися відповідно до певних норм (39%), насильство і покарання, накладені на жінок за невідповідний одяг (32%), злочини на релігійному тлі (25%) і тероризм в ім'я релігії (20%).

Загалом «високий» або «дуже

високий» ступінь обмеження релігійної свободи дослідження «Pew Forum» виявили серед 198 розглянутих країн. «Високий» і «дуже високий» рівень нападок на релігію з боку держави стверджено у 29% досліджених країн (цей показник залишився на рівні 2011 року). Однак відзначено серйозне зростання випадків тиску з боку держави на окремі релігійні групи (48% країн) та обмеження публічних проповідей (38%). Це, зокрема, стосується густонаселених країн.

«Pew Forum» називає 11 країн, у яких дуже зростає ворожість суспільства. Серед них – Малі, Лівія і Мексика. Серед країн із найбільшими обмеженнями релігійної свободи з боку держави і суспільства названо Єгипет, Індонезію, Росію, Пакистан і Бірму. Виразне зростання числа нападів на християн зафіксовано в Єгипті й Пакистані.

Однак хоч в абсолютних цифрах християни й мусульмани є найбільш переслідуваними релігійними спільнотами, то разом вони становлять менше половини населення світу, зазначає рапорт. Натомість юдеї становлять лише частину відсотка населення світу, а 2012 року були наражені на переслідування і дискримінацію щонайменше у 71 країні світу з тих, що охоплені моніторингом «Pew Forum».

За матеріалами: deon.pl

Мандруючи Інтернетом

ГЛАВА УГКЦ ПОПРОСИВ СВІТОВИХ ЦЕРКОВНИХ ЛІДЕРІВ ЗРОБИТИ СВІЙ ВНЕСОК У МИРНЕ ВРЕГУЛЮВАННЯ СИТУАЦІЇ В УКРАЇНІ

«Ми закликаємо вас бути солідарними з нами у цей важкий час, коли війська Російської Федерації, порушивши всі угоди, вторгнулися на суверенну територію України. У нашій країні немає мовної, національної та релігійної дискримінації. Наше глибоке і щире бажання полягає у створенні і постійному покращенні наших братерських та дружніх відносин з Росією», – про це йдеться у листах-зверненнях, які надіслав Блаженніший Святослав (Шевчук), Глава УГКЦ, на ім'я релігійних лідерів Європи і світу.

На переконання Глави Церкви, знищення миру і стабільності в Україні може дестабілізувати систему глобальної безпеки у світі. «Ми розраховуємо на вашу небайдужість і ваш внесок, щоб не допустити проявів будь-якої агресії в нашій країні. Ми переконані, що Бог проявляє себе не в силі, а в правді. Бог благословить усіх нас!» – такими словами завершує свої листи Блаженніший Святослав до очільників Церков і релігійних організацій світу.

У ВАТИКАНІ ТАКОЖ МОЛИЛИСЯ ЗА УКРАЇНУ

24 лютого у соборі Святого Петра у Ватикані Глава УГКЦ Блаженніший Святослав (Шевчук) очолив молебень за мирну та соборну Україну. Молитва відбулася з ініціативи Посольства України при Святому Престолі за участю представників дипломатичного корпусу та української громади Риму. Молебень до Пресвятої Богородиці віряни молились у символічному для України місці – бічному вівтарі базилики на честь св. Еразма, де знаходяться мозаїчні зображення українських святих Володимира та Ольги.

НА АДРЕСУ УГКЦ З-ЗА КОРДОНУ НАДХОДЯТЬ ЛИСТИ СОЛІДАРНОСТІ З БОКУ РІЗНИХ ЦЕРКОВНИХ ІНСТИТУЦІЙ

У ці трагічні для України дні на ім'я ієрархів УГКЦ надійшла велика кількість листів із висловами підтримки та солідарності з боку різних церковних інституцій з-за кордону. Зокрема, листи надіслали Чезаре Лодесерто з Молдови, Високопреосвященний Юсіф Суїф, Архієпископ маронітів Кіпру, Єпископ-помічник Румунської Католицької Церкви Фагараш-Альба-Юлія. Крім цього, підтримку висловила Рада Єпископських Конференцій Європи. Генеральний секретар Комісії єпископатів європейського співтовариства о. Патрік Дейлі наголосив: «Ситуація у вашій країні продовжує нас тривожити. Тому ми в думках і молитвах із вами»

В УКУ НАДАВАТИМУТЬ ПСИХОЛОГІЧНУ ДОПОМОГУ УЧАСНИКАМ ЄВРОМАЙДАНУ
Фахівці Інституту психічного здоров'я Українського католицького університету разом із колегами з Українського інституту когнітивно-поведінкової терапії надаватимуть кваліфіковану безкоштовну психологічну допомогу особам, які постраждали на Євромайдані.

Йдеться про людей, які постраждали фізично, які були покалічені, зранені кулями, а також людей, які стали свідками цих подій, на очах яких вбивали, калічили, знущалися, завдавали фізичного та морального приниження. Є велика ймовірність того, що вони отримали посттравматичний стресовий розлад.

«У ГОРНИЛІ РЕВОЛЮЦІЇ ГАРТУВАЛИСЯ ЛІДЕРИ НОВОЇ УКРАЇНИ»,
– ВЛАДИКА БОГДАН (ДЗЮРАХ)

«Майдан дав нових людей – у цьому горнилі новітньої революції гартувалися лідери нової України, ідейні, рішучі, готові до самопожертви задля спільного блага», – таку думку висловив владика Богдан (Дзюрах), секретар Синоду єпископів УГКЦ. За словами владики Богдана, епоха політиків, жадібних до власного збагачення, байдужих до народу, корумпованих і безвідповідальних, позбавлених будь-яких моральних якостей, мусить відійти безповоротно в минуле.

Священик, зачатий внаслідок зґвалтування

Отець Луїс Альфредо Леон Армїхос був зачатий внаслідок зґвалтування. Минув час, і 41-річний уже священик з Еквадору не тільки протиставив, але й висповідав власного батька.

Ця драматична історія розпочалася, коли 13-річна Марія Євгенія Армїхос працювала прибиральницею, аби допомогти батькам утримувати семеро дітей. Господар дому, в якому вона працювала, зґвалтував її і покинув вагітною. Сім'я її також відштовхнула. Її били по животу, давали пити якісь брудні трави, аби лиш вона «скинула» дитину.

Молода матір утекла до міста Куенки, де народила Луїса Альфредо. У немовляти після народження були проблеми з диханням, але воно все одно вижило. Мати повернулася з ним у рідні краї, в місцевість Лоха. Батько зрештою погодився визнати дитину своєю і давати гроші на

утримання. Потім батьки священика мали ще трьох дітей, але все одно зі старшим сином у батька були проблеми, вони були далекі один від одного.

Коли хлопцеві було 16 років, він відчув особливу дію Святого Духа у групі Віднови. За два роки він став кліриком, а у 23 роки, тобто дуже рано (і за спеціальною згодою єпископа) – він прийняв священичі свячення. Ще через два роки його батьки розійшлися, а мати зізналася йому, за яких обставин він був зачатий.

– Бог дозволив мені стати священиком не для того, щоб я осуджував, а щоби прощав. А я судив свого батька багато за що, – зізнався о. Армїхос.

Минуло багато років, і ось його батько готувався до операції. І подзвонив до сина-священика. Той був вражений, почувши: «Хочу, щоб ти мене висповідав».

– Я йому сказав: батьку, ти за-

слуговуєш Неба. Від цих слів його очі наповнилися сльозами, – згадує о. Луїс Альфредо. Того дня, додає він, його батько вперше за 30 років приступив до Святого Причастя.

– Можеш пізнати історію свого життя і ненавидіти його. Засуджуючи Бога, так, як я. Але я відкрив, що любов Бога чувала над моїм життям. Все, що зі мною сталося, було благодаттю. Життя саме в собі є прекрасним даром Бога, – підсумовує о. Армїхос.

За матеріалами: Gość Niedzielny

У чому богословський сенс посту?

Пояснимо сенс посту словами Папи Венедикта XVI. В одному зі своїх послань на Великий Піст він так розкривав сенс пісної стриманості: справжній піст спрямований на «куштування істинної їжі, якою є воля Отця». Утримання, до якого закликає Церква, не має фізичних чи естетичних мотивацій; в його основі лежить потреба людини у внутрішньому очищенні, яке виводить отруту гріха і зла, приймає до здорових видів зречення, що рятує віруючого від рабства власного «я».

Піст допомагає людині бути більш уважною і налаштованою

до слухання Слова Божого і до служіння братам. Стримання, продиктоване любов'ю до Бога, означає «вільне рішення відмовитися від чогось, щоб допомогти іншим». Це також період особливо інтенсивної духовної боротьби, яка протистоїть злу, яке є у світі і в кожному з нас.

Папа закликає підкріплювати духовну боротьбу молитвою, нагадуючи, що «піст – це душа молитви» або, як говорив святий Петро Хризолог, «той, хто молиться, нехай постить». Без молитви людське «я» замикається в собі, а внутрішня розмова з Богом перетворюється на

монолог, який породжує тисячі самовиправдань. «Я» ризикує стати «божеством», тоді як піст допомагає віруючому смиренно підкоритися Богові, сподіваючись на Його благість і милосердя. Покаяння і навернення означають прийняти, вільно і з любов'ю, факт своєї повної підвладності Богові, нашому Творцеві, і Його любові. Це – не залежність, а справжня свобода. Покаяння полягає в тому, щоб залишити гонки за власним минулим успіхом і не поклатися на людину й на земні блага, але повністю довіритися Господу.

Радіо Ватикан

«Ми стоїмо на порозі надзвичайно серйозних геополітичних змін не лише на ефемерній території «Русского мира», і не лише в Європі, але у світовому масштабі. Очевидним є те, що саме Україною Господь бажає змінити світ на краще», – такі слова міг спостерегти наш шановний читач у статті під заголовком «Стати «світлом для світу», яка була надрукована в минулому числі нашої газети (№100/2). Від часу цієї публікації минуло зовсім небагато часу, але останні події, як в Україні, так і поза її межами, підтверджують правдивість цієї тези. Саме останні події, буремні і динамічні, поставили великий знак оклику наприкінці наведеного вище. Зміни – незворотні! В уяві пересічної людини ще вирують сумніви: мовляв, час – непевний, і все ще може змінитися. Безперечно, боротьба триває і буде тривати ще якийсь проміжок часу. Але вірюча людина розуміє: зміни – це Божа воля, і вони, ці зміни, обов'язково відбудуться. І всяка протидія тут безсила.

Давній латинський ви-

слів гласить: «Vox populi – vox Dei», тобто: «Голос народу – голос Божий». Голос українського Майдану, який пролунав на цілий світ, очевидно, і є цим голосом, який знаменує ці зміни, що грядуть. Скептики і лукаві люди, яких є одиниці, можуть говорити, що Майдан є натовпом і юрбою шовіністів та радикалів, котрі бажать влади й особистої користі. Розумні ж люди бачать і розуміють, що український Майдан бореться і вмирає за Правду.

«Не вбивай! Не кради! Не обмануй! Не принижуй! Не кривдь!» – такі настанови дає людині Господь Бог. Однак лукавий ворог саме такі гріхи намагався утвердити на нашій християнській землі. Проти цього піднявся наш Майдан і переміг. На превеликий жаль, дуже дорогою ціною. Як пересічні люди, ми тяжко переживаємо наші втрати, адже загинули кращі люди, загинули наші діти, котрі мали б будувати майбутню Україну. Але як християни, як віруючі люди, мусимо розуміти – наші Герої увійшли у Божу Славу, адже Гос-

подь говорить: «Ніхто не спроможен любити більше, ніж тоді, коли він за друзів життя своє віддає» (Ів. 15,13). Голос народу іменує своїх героїв – Небесна Сотня! І можемо бути певні: ця Сотня, що сьогодні стоїть перед Божим Престолом, буде повіки опікуватися долею України, долею нашого народу.

Події трьох останніх місяців, які відбуваються у нашій країні, в корені змінили наше життя. Вони змінили відношення окремої людини до себе, до ближнього, до

штовхуються. Що між ними неможливий діалог і перепони нездоланні. Можемо розуміти, що такі мотиви нав'язувалися ззовні, і нав'язувалися тими силами, яким вигідний наш церковний розкол і наш непорозуміння. Тут у основу ставився старий імперський лозунг: «Поділяй і володі!».

З точки зору політиків чи політиканів, воно ніби так і було. Але лише до Майдану. Майдан показав протилежне: ми – єдиний народ, який «єдиним серцем і єдиними устами» своїх священників на

жає, що підстав для введення російських військ в Україну немає. «Жодної політичної заяви патріарха Кирила ми не сприйmemo, якщо він схвалить агресію Росії. Нагадаю, що всі священнослужителі УПЦ є громадянами України. Особисто я голосував і буду підтримувати незалежність України, і не збираюся бути громадянином іншої країни», – наголосив він.

Майдан ще не закінчився, та він, напевно, вже не закінчиться ніколи. Бо це – промінь Божої сили, який попроведить

намір і велика мудрість провідників українських Церков. Церква не повинна бути політичним проектом, що залежить від диктату політиканів. Церква повинна стати цим великим гарантом єдності нашого народу, а свята Софія Київська нехай стане великим символом його мудрості. Якщо така буде Божа воля і якщо саме так станеться, – Україною Господь змінить і Європу, і світ.

Серед творів Михайла Коцюбинського знаходимо твір під назвою «До-

«Дорогою ціною»

ворога, до Церкви, до Бога. Про це багато можуть говорити соціологи, дослідники, експерти, анкети, опитування, але про це найповніше скаже наше майбутнє, яке вже наступило. Про це скажуть оці невідворотні зміни, про котрі говоримо. Ми, звичайно, очікуємо і мріємо про багато що. Цим нехай займаються фахівці, кожен у своїй галузі. Ми ж поспробуємо спрогнозувати зміни у житті Української Церкви.

Пригадується десь прочитана фраза: «Якщо ви не цікавитесь політикою, то дуже скоро політика зацікавиться вами». Сьогодні, стоячи на цьому переломі, можемо відверто сказати, що надто довгий час Церкву ділили і намагалися втягнути у політичні процеси. Ворогові вдалося нав'язати стереотипи, що православні і католики є антиподами, і що вони взаємно від-

Майдані проголошує: «З нами – Бог! Розумійте, народи, і покоряйтеся, бо з нами – Бог!» Належить наголосити, що на Майдані священники не ділилися на «конфесії», вони молилися до Єдиного Бога, пам'ятаючи слова апостола Павла: «Один Господь, одна віра, одне хрищення» (Еф.4,5).

Продовженням Майдану стали тривожні події в Криму, коли «брати у вірі» агресивно увірвалися на територію України. Саме у той час, коли «братня» московська армія розпочала війну з Україною, «братній» патріарх назвав дії цієї армії «миротворчою місією» і на колінах перед престолом прочитав молитву за стражденний український народ. Не бажачи когось образити, варто зазначити, що прес-секретар УПЦ МП свящ. Георгій Коваленко запевнив, що Церква вва-

наш народ у майбутнє. Але уроки Майдану є видимі вже тепер, і вони є дуже зрозумілі. Найперше, Майдан показав, що український народ є єдиним у своєму патріотизмі й у любові до Батьківщини. А любов, як відомо, перемагає все. Майдан показав, що наш народ є мудрий і повинен дбати, щоб мати мудру і патріотичну владу. А для цього – владу потрібно контролювати. Майдан показав, що українці є сміливі й рішучі люди, які здатні стати на захист Правди. Для цього – самим належить правдою жити. Майдан показав, що Україна має велике майбутнє. Для цього – наше майбутнє маємо будувати самі, не втомно і дбайливо.

І, мабуть, найголовніше: Майдан показав, що Україні потрібна одна Церква. Для цього потрібні тверда віра, добрий

рогою ціною», у якому москаль із гвинтівки смертельно ранить українського бунтаря Остапа. Ціною людського життя його наречена отримує свободу. Україна отримує свободу ціною життя Небесної Сотні. За свободу заплачено дуже дорогою ціною. Цінуймо її...

о. Іван ГАЛІМУРКА

Мовою оригіналу

«Мы услышали слово Папы Франциска и Патриарха Варфоломея. Только голос нашего Патриарха не слышен»

Лист клірика Володимир-Волинської єпархії УПЦ МП до патріарха Кірила (Гундяєва)

Его Святейшеству, Святейшему Кириллу, Патриарху Московскому и всея Руси

Ваше Святейшество!

К Вам обращается клирик Владимир-Волинской епархии Украинской Православной Церкви протоиерей Виктор Мартыненко. Обращаюсь из пылающей, израненной и залитой кровью Украины.

Мы сейчас переживаем то, что, не дай Бог, переживет никому из народов. То, от чего молимся сохраниться всякому граду и стране: огонь, меч, нашествие инородных и междуусобная брань.

В этом черном мраке народной беды возвышаются голоса христианских пастырей. Простые священники молятся

на майдане, своими телами стоят между враждующими, препятствуя кровопролитию. Пастыри отпевают погибших, ободряют раненных, утешают плачущих. Предстоятели Церкви призывают к прекращению насилия и молятся за наш народ. Мы услышали слово Папы Римского Франциска и Патриарха Вселенского Варфоломея. Только голос нашего Патриарха не слышен.

Не имея что ответить вопрошающим, ежедневно смотрю сайт Патриархия.ру в надежде найти Ваше обращение. Но увы... На землетрясение в Новой Зеландии, наводнение в Италии или авиакатастрофу на Кубе Вы, Ваше Святейшество, реагируете более оперативно.

Помню в 2009 году, во время

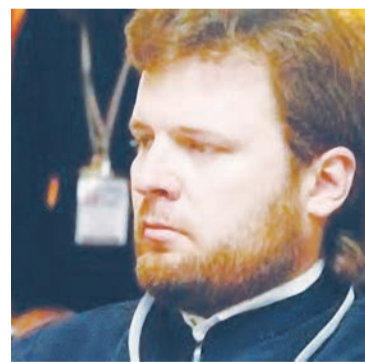
Вашего первого визита в Украину, мы принимали Вас в нашем Владимир-Волинском кафедральном соборе, в святой Почаевской лавре. Вы тогда были поражены многочисленностью и искренностью, с какой встречал Вас наш народ, и говорили, что никогда не видели столько верующих людей. Теперь, Ваше Святейшество, этот народ, мучимый и угнетаемый до того, уничтожают физически, отстреливая в прямом эфире.

Ваше Святейшество, Вы – умный человек, и не думаю, что верите той сатанинской лжи, которая льется с российских телеканалов. Разве Вы не видите, что творится?

Цинично и хладнокровно убиты сотни людей. Людей, которые вышли на мирные

протесты защитить свое человеческое достоинство, свои семьи, своих детей, свою ограбленную и изнасилованную мать-Украину. Их раздевают на морозе, пытаются, избивают, сжигают, вывозят из больниц и убивают в лесах. Преступники стравливают наш народ, провоцируют братоубийство. Тысячи людей останутся инвалидами. Скажите, разве не достойны эти люди Вашего патриаршего внимания и соболезнования?

Я понимаю, что, дав объективную оценку многим явлениям и событиям Вы, Ваше Святейшество, можете повторить судьбу Вашего предшественника – святого Филарета Московского. Не ожидаем также полного понимания от гражданина

чужого государства, но, Ваше Святейшество, пастырский призыв к миру и слова человеческого сочувствия мы все же надеялись услышать от Вас.

За каждым богослужением мы молимся за Вас, как Великого Господина и Отца. Теперь, вижу, Вы остались только господином...

Ваш брошенный сын, протоиерей Виктор МАРТЫНЕНКО

(Закінчення, початок на 1 стор.)

До 30-річчя блаженної кончини

Пані Рома Навроцька в 1976-му році намовила мене поїхати на вакації до Риму і допомогти в УКУ. Для мене Рим – священники, монахині, церкви – то не буде відпочинок. Врешті я погодилась і поїхала. Заїхала на Мадонну. На другий день прибігає мати Геновефа, настоятелька сестер св. Анни, стукає мені в двері і каже: «Ірцю, Патріярх до вас телефонує». А я, розумієте, мала тільки 21 рік, і це для мене було шокуючим, що Патріярх телефонує до мене. Чую голос: «Прошу приїхати завтра до Ватикану. Я хочу з Вами поговорити».

Блаженніший прийняв мене у вітальні. Я сиділа на канапі з одного боку, а Блаженніший – на своєму кріслі навпроти мене. Але я так сиділа, що сонце з вікна било прямо в очі. Я Блаженнішого бачити не могла чітко, але Блаженніший мене бачив. Я пізніше запитала отців на УКУ, чому це так дивно було. Отці мені сказали, що це залишилось з допитів Блаженнішого: він в такий спосіб міг дивитися, як людина реагує, як людина відповідає, щоби зрозуміти, хто перед ним.

Блаженніший дуже любив ходити у Ватиканські городи. Дуже часто він там відмовляв Часослов. Я зблизилася із монахинями, котрі ходили коло Блаженнішого. Вони кликали мене з собою, коли їхали до нього у городи. Тоді я таємно фотографувала Блаженнішого, бо він не любив бути фотографованим.

Ми всі знали, що коли Блаженніший був задоволений, був радісний і все було добре, добре почувався, то мав звичку підкручувати вуса вгору. Коли ж Блаженніший був засмучений, або в нього день не йшов добре, то відразу вуса спускав на долину. І то міг робити під час курсів, в будь-який час, так що ми це всі знали.

Одного року, коли до Риму приїхали мої брат і сестра, о. Петро Стецюк (економ при Блаженнішому) в імені Блаженнішого запросив нас до Студіону. То була неділя. Отже, ми одягнулися по-святочному, сіли до авто і їдемо на Студіон. По дорозі отець каже: «Ви маєте велике благословення, бо сьогодні Блаженніший буде висвячувати Бориса Лончину на священника». Так що ми були на Студіоні на священню майбутнього єпископа Гліба Лончини.

Одного разу ми з моєю сестрою Мартою і семінарисами поїхали на море, нікому нічого не сказавши. Потім дуже пережили, коли о. Петро Стецюк розповів, як затримав Службу Божу Блаженніший, чекаючи на нас, бо привик, що ми щодня були на Службі Божій. Нас дуже мучила совість, що ми його розчарували. Ми постановили собі і о. Петрові, що ніколи більше так не зробимо. І не зробили...

Більшість із нас знає, що в 1975 році о. д-р Іван Гриньох в базиліці Святого Петра, перед кар-

диналами і перед цілим світом, на Великому Вході перший раз спімнув Митрополита Йосифа Отця нашого Йосифа I, Патріярха Києво-Галицького і всієї Руси». А згодом о. Гриньох мені оповів про те, що сталося перед Великим Входом. Блаженніший немов відчув, що о. Гриньох щось може сказати, бо вже давно переконував Блаженнішого, що повинен вживати титул Патріярха, що час найвищий вже настав. І коли отець вже був готовий виходити з Найсвятішими Дарами, Блаженніший підійшов і каже: «Отче, Ви тільки не зробіть якоїсь дурниці». Але ми всі знаємо, що сталося того дня. І так світ перший раз почув ці потужні слова, які були дуже важливі для цілої нашої Церкви.

Патріярх

В 1976 році помер у Філадельфії Митрополит Сенишин. Блаженніший приїхав на похорон. Після похорону попросив, щоб його привезли на могилу покійного президента Джона Ф. Кеннеді: хотів

подякувати йому за те, що він долучився до його звільнення. Блаженніший відслужив панахиду і тоді мав промову. І коли Блаженніший три рази промовив слово «Кеннеді, Кеннеді, Кеннеді», – по цілому цвинтарі той голос лунав. То був такий зворушливий момент для нас всіх, бо він – Глава та Ісповідник Віри нашої Церкви, а дякує звичайній людині за те, що допомогла йому знову стати вільною особою.

Ще один такий спомин – про мою сестру Марту.

Вона також працювала зі мною у бібліотеці на УКУ. Яюсь в неділю на Літургії, яку відправляв Блаженніший, Марті зробилося зле. Вона зімліла. Блаженніший не перервав Службу Божу, стояв при престолі; тільки окуляри скинув, обернувся, подивився. Скінчив Службу. Пізніше, за годину, він покликав Марту і каже: «Ви, напевно, переобтяжені працю в бібліотеці. Візьміть собі тиждень вільного». Марта була дуже зворушена такою увагою.

Я кожного року, коли їхала додому після побуту в Римі, завжди просила Блаженнішого благословення на дорогу. Одного року, перед від'їздом, отримавши благословення, ми трошки поговорили. Тоді Блаженніший каже: «Відпровадь мене, добродійко, до авто». Показав руку мені на плече,

і ми так ішли, ще розмовляючи. А то було дуже гаряче і була велика вологість. А Блаженніший під час літа спекоти не міг терпіти фізично, тому завжди виїжджав на два місяці з Рима до Студіо-

вгору і голосно сказав: «За що так має бути?» Тоді, напевно, Господь йому відповів, і Блаженніший знову: «Як довго треба чекати і терпіти?» І я в тій хвилині зрозуміла, що стала свідком чогось надзвичайного і надприродного: Блаженніший, як старозавітній Мойсей, прямо розмовляв з Господом Богом! Пам'ятаю, що мурашки по цілій тілі пішли. І яюсь мені ніяково стало, що я своєю присутністю втручаюся у дуже інтимну розмову між Блаженнішим і Богом. Сльози котилися з очей з пережитого, виходивши зі Святої Софії.

Коли Блаженніший помер, це, мабуть, був для мене найтяжчий день в моєму житті. Ми всі поїхали до Риму – мама, моя сестра і брат, і ми там жили в одній кімнаті в сестер-монахинь. І коли ми приїхали до св. Софії, сестра Михаїла, одна з сестер Блаженнішого, підійшла до мене і каже: «Ірцю, іди, поцілуй руку Блаженнішого і скажи мені, яке твоє почуття, бо тут щось не так». Я підійшла, поцілувала руку Блаженнішого – і справді: не було так, як нормально, коли ви цілуєте людину, яка вже не живе. Рука Блаженнішого була вогка, м'ягонька, тепла. Немов Блаженні-

ший спить, а не помер. І я то сказала сестрі Михаїлі, а вона каже: «Ми то саме відчуваємо. То – дійсно свята людина, бо тіло зовсім не перетворюється, як має перетворитися, коли людина вже не живе».

Пізніше, після того, як ми поховали Блаженнішого в крипті, мама, Марта, я і Ромко пішли назад до своєї кімнати вже спати. Ми лежали в кімнаті. Ми вже положилися спати, але ще трохи говорили. Потім стало тихо. І раптом я почула в кімнаті запах того самого одеколону: Блаженніший вживав специфічний одеколону. Але я нічого не говорила, бо я боялася, що скажуть, що я зійшла з розуму. А за якийсь час я відчула страшний холод в кімнаті. Знаєте, то так, якби чоловік до морозилки пішов. Так крізь мене то зимно перейшло. Тоді я не витримала і питаю: «Чи хтось із вас чув запах парфумів Блаженнішого?» Ніхто нічого не каже, аж нарешті Марта призналася:

«Я чула запах, але нічого не хотіла казати». Ромко також признався, що і він почув той запах. Тоді я кажу: «А чи хтось відчув страшний холод в кімнаті?» Вони того не відчували. Моя мама взагалі нічого не відчула. Мама Блаженнішого не знала... На другий день я пішла до сестри Михаїли і оповіла їй про пережите, кажучи: «Прошу сестри, прошу сказати, що це означає». А сестра Михаїла подивилася на мене і каже: «Ви троє маєте велике благословення від Бога, бо Блаженніший ще до нікого не приходив прощатися. Він найперше прийшов попрощатися з вами». А я тоді питаю: а чому я ще почула той холод? А сестра каже: «Бо ти в особливий спосіб любила Блаженнішого, і він з тобою в особливий спосіб попрощався».

Я звертаюсь не тільки до вас: не забуваймо за нашого Патріярха Йосифа! Плекаймо все те, що він нас навчив, а найголовніше – любити Бога, любити свою Церкву і захищати її на кожному кроці. Любити свій народ так, як любив наш Блаженніший. Якщо ми будемо робити це все – то так зможемо вшанувати Його Святість Йосифа I, Патріярха Києво-Галицького і всієї Руси.

Милостиня: давати чи ні...

Напевно, кожному з нас приємно приймати подарунки. Їх отримуємо з певних нагод чи обставин. Особливі сподівання зроджуються наприкінці року, коли безліч людей – як дорослих, так і дітей, – очікують для себе подаруночка від св. о. Миколая, котрий у світі прославився тим, що роздав нужденним все успадковане від своїх батьків майно. Святий Миколай також відомий як заступник моряків та інших мандрівників. Відомо, що свого часу до мандрівників-підорожуючих зараховували також і звичайних волоцюг, котрих на вулицях міст було доволі багато. До таких зараховували також і гнаних долею людей, котрі постраждали від мору, пожеж, повеней та інших нещасть. Більшість цих мандрівників і страждених людей жили за рахунок подаяння. Тому так високо його цінували, бо подаяння було рівноцінне фізичному виживанню.

Термін «подаяння» сьогодні вважається застарілим і тепер майже не вживається. У наші дні більшого поширення набуло слово «милостиня», яке означає пожертвування зі співчуття і почуття милосердя грошей, продуктів харчування,

будеш мовчати, – тисячі вуст заговорять на твої захист, тому що милостиня повстане і захистить тебе: милостиня є викуп душі... Вона може і загладити гріхи, і позбавити від суду». Також і св. ап. Павло повчає: «Нехай кожен дає, як дозволяє серце, не з жалю чи примусу: Бог любить того, хто дає радо» (2 Кор. 9, 7).

Відомо, що з подаяння жив представник філософської школи циніків грецький філософ Діоген (412-323 рр. до Христа). Як свідчать історики, все його майно складалося з пристосованої для житла бочки, мішка для хліба, палиці і плаща. Таким аскетизмом свого життя Діоген на практиці пропагував основні принципи цієї школи, яка стверджувала, що найвище благо полягає в максимальному скороченні потреб людини. Кажуть, що в даному відношенні Діоген висував «залізну» логіку: «Якщо ти подаєш іншим, подай і мені; якщо ні, то почни з мене».

Відомо, що милостиню жили також юродиві і блаженні. У писаннях св. Івана Золотоустого можемо прочитати його повчання, що стосується справ милосердя, які він називав «благодаттю Божою». Він, серед іншого, каже: «Дай бідному, – навіть, якщо сам ти

будеш мовчати, – тисячі вуст заговорять на твої захист, тому що милостиня повстане і захистить тебе: милостиня є викуп душі... Вона може і загладити гріхи, і позбавити від суду». Також і св. ап. Павло повчає: «Нехай кожен дає, як дозволяє серце, не з жалю чи примусу: Бог любить того, хто дає радо» (2 Кор. 9, 7).

Як можемо спостерегти, милостиня чи подаяння приносить серйозні дивіденди у майбутньому, і віруюча людина розуміє їх вагу та важливість. Але водночас у неї постають і протилежні думки, котрі потребують відповіді, і яких наразі не знаходить. Ось, хоча б: а що робити, якщо жебраків дуже багато? Як розпізнати прохача? Хто стоїть перед нами з простягнутою рукою: немінна людина, блаженний філософ чи дармоїд, що не бажає працювати? Дехто так і каже: «Я подам, а він ці гроші проп'є!» Як вчинити в даному випадку?

Годі заперечити, що сьогодні навіть чесноту перетворили у прибутковий бізнес – на вулицях наших міст стрімко збільшується кількість різного роду жебраків, що ходять і випрошують милостиню, при цьому

нашого суспільства, вони не з власної волі обрали такий спосіб життя. І маючи добрий намір повернутися до нормального життя, з якихось причин не можуть цього зробити.

Але як їх розпізнати? Нехай це залишається на їх совісті, а у кожного з нас є своя голова, і кожен повинен вирішувати сам – давати чи не давати милостиню. А суд Божий чекає кожного з нас: як того, що просить, так і того, що подає. І не першим суддею, який буде судити людину на Страшному суді, і буде його власна совість.

Розпочинаємо Великий піст, в часі котрого переживаємо Господні страсті, розп'яття і хрестну смерть. Маємо розуміти, що Господь помер на хресті і за тих, котрі простягають до нас свою руку. Покласти щось у цю руку, чи ні – наша добровільна справа. І якщо не покладемо – ніхто нас не осудить. А якщо покладемо, здобудемо те, про що говорить апостол Павло, пригадуючи слова нашого Спасителя: «Більше щастя – давати, ніж брати» (Ді. 20, 35).

Отож, право кожного – просити. І право кожного – давати чи не давати.

о. Іван ГАЛІМУРКА

На питання відповідає російська служба Радіо Ватикан...

Німецький графік романтичного напрямку Юліус Шнорр фон Карольсфельд (1794-1872) «Ісус виганяє бісів»

Питання: У релігійній літературі можна знайти багато імен ангелів і демонів, служителів Сатани. Наприклад, «Люцифер», «Вельзевул». Це один і той самий демон, чи різні?

У часи Старого Завіту за межами Палестини в людей існувало велике переконання в присутності демонів. Численні лиха, які вражали людину, приписували саме їхньому пагубному впливу. Люди вірили в те, що їх – незліченна безліч. Щоби боротися з будь-яким злом, чаклун повинні були знати ім'я демона. Тому язичницька література тієї епохи містить численні імена демонів.

Найсуровіша старозавітна заборона на чаклунство фактично виключає звернення до демонів з народної практики.

Згадок про демонів у Старому Завіті не так вже й багато. У псалмі 106 читаємо: «І розгнівали Бога над Меріва-водами, і через них дізнав і Мойсей лиха. Вони

бо так допекли його серцю, що в нього вирвалося з уст необачне слово. Вони не знищили народів, про котрих говорив Господь їм, але з поганами змішалися і навчилися, як вони, чинити. Узяли служити їхнім божищам, що стали для них петлею. Синів своїх і дочок рідних жертвували демонам».

У Книзі Товита згадується злий дух Асмодей, який убивав мужів Сари.

У міру наближення до Нового Завіту згадок про демонів зустрічається все більше. Деякі дослідники пояснюють це впливом на Палестину грецького світогляду, який до того часу вже поширився всюди, а також спадщиною древніх східних культур.

Євангелія оповідають про декілька випадків одержимості бісами. В епоху Ісуса Христа було поширене переконання, що жертвування ідолам насправді віддаються демонам: «Погани, коли щось жертвують, то жертвують бісам, не Богові. Я ж не хочу, щоб ви були спільниками бісів. Не можете пити чаші Господньої і чаші бісівської; не можете бути учасниками столу Господнього і столу бісівського», – попереджає апостол Павло (1 Кор. 10, 20-21).

Демони – це брехливі духи, і тому вони стають джерелом псевдовчень.

У Новому Завіті зустрічаємо також переконання, що чуда можуть здійснювати і демони. Так, в Апокаліпсисі читаємо: «І побачив я: з рота дракона і з рота звіра, і з рота лжепророка виходили три духи нечисті, немов жаби; то ж і є духи демонські, що творять знамення, що виходять до царів цілої вселенної – зібрати їх на битву в день великий Бога Вседержителя» (Од. 16, 14). У тій же Книзі Одкровення Івана Богослова згадується про те, що руїни Вавилону населені демонами: «Упав, упав Вавилон – блудниця велика, і став житлом демонів і пристановищем усякого духа нечистого і пристановищем усякого птаха нечистого і ненависного» (Од. 18, 2).

Які імена у демонів

У Новому Завіті біси названі різними іменами, але їх число нескінченно мале в порівнянні з тією кількістю імен, якими наділяли демонів в язичницьких культурах. А нам, щоби боротися з бісами, зовсім не обов'язково знати їх імен, як стародавнім волхвам. Для нас достатньо того, що на нашій стороні – Ісус Христос; досить Його імені, яке спонукає до втечі всіх демонів.

Імена, під якими в Новому Завіті представлені біси, – наступні. Насамперед – Сатана, що означає «противник». Сатана діє за допомогою брехні й обману, він ворожий задумам Бога і є ворогом людини, спокушуючи її злом. Його називають «князем світу цього». «Він був душолюб споконвіку, і в правді не встояв, бо правди нема в нім. Як говорить неправду, то говорить зо свого, бо він – неправдомовець і батько брехні», – йдеться в Євангелії від Івана.

Далі – Веліяр: «Яка згода між Христом і Веліяр-ром?» – запитуює апостол Павло у 2-му Посланні до Коринтян.

Вельзевул, князь демонів, згадується в Євангелії від Матея (12, 24): «Фарисеї ж, почувши, сказали: Він демонів не виганяє інакше, як силою Вельзевула, князя бісівського».

Святий Павло називає бісів також початками і властями тьми: «Наша боротьба – не проти крові і плоті, але проти начал, проти властей, проти правителів цього світу темряви, проти духів злоби піднебесних» (Еф. 6, 12).

Мова йде не про одного, а про різних повержених ангелів. Але, повторюємо, немає абсолютно ніякої необхідності знати їх по імені. Ми повинні вдаватися тільки до імені Господа, бо перед «ім'ям Ісуса схилиться всяке коліно небесне і земне» (Фил. 2, 10).

«Католицький Оглядач»

Як перші християни осіняли себе хресним знаменням

Історія хресного знамення розпочинається відтоді, як Господь Ісус Христос довершив наше спасіння, простерши Свої руки на хресті. Про це яскраво висловлюється св. апостол Павло: «Завжди носимо в тілі мертвого Господа Ісуса» (2 Кор. 4, 10). Також св. Іван Богослов говорить нам про печатку «на чолах рабів Бога нашого» (Од. 7,3; 9,4; 14,1). Хоча саме розп'яття відбулося в Єрусалимі, але перші осередки християнства появилися у Римі. Через те історія первісних християн, їх побут, їхні традиції, їх спосіб поведінки не даремно ототожнюються із цим Вічним містом. Очевидним є і те, що не випадково Рим вважається центром християнства. Адже саме сюди прибув св. апостол Петро, якому Ісус Христос наказав: «Паси Мої вівці! Паси Мої агнята!»

Сьогодні пропонуємо нашим читачам коротеньку розвідку про те, як первісні християни знаменували себе хресним знаменням.

ЗНАК НА ЧОЛІ

Жест хресного знамення на лобі латинські отці називали «signum, signaculum, troaeum», а греки – «συμβολον у σφραγίς». Саме цей термін і використовує св. Іван Богослов. Очевидно, що першим християнам цей знак був до вподоби, адже знаходимо, що вже в 211 році Тертуліан у своєму трактаті «Про вінець воїна» наставляє: «При всякому успіху й удачі, при кожному вході і виході, при одяганні і взуванні, приступаючи до трапези, запалюючи світильники, лягаючи спати, сідаючи за будь-яке заняття, ми захищаємо своє чоло хресним знаменням (signaculo frontem tegimus)». Такий докладний опис підтверджує, що такий спосіб хреститися використовувався доволі давно.

Про це також свідчать твори гностиків, зокрема – діяння св. Івана, Томи та Петра, котрі вже в II столітті ззивають до Господа, кажучи: «Ісусе Христе! В ім'я Твоє промовляю, знаменований Твоїм святим знаком» (Actus Petri cum Simone 5. 6, 51). З цих текстів стає ясно, що знак хреста

звершувався на лобі. Те саме також підтверджують і інші західні та східні автори. Так, зокрема, Іполит говорить: «Знаменуй чоло твоє хресним знаменням, щоб перемогти сатану і прославитися за свою віру» (Кан. Іп. 247); або св. Іван Золотоустий: «Хресне знамення щодня накреслюється на нашому чолі, неначе на стовпі».

Знаком віри також був саме хрест: коли катехумена запитували: «Чи віруєш у Христа?», – той відповідав: «Вірую», – і хрестився.

Блаж. Августин також свідчить, що знак хреста використовували у часі давньої Літургії. Він, зокрема, говорить: «Знаком хреста освячується Тіло Христове, благословляється хресцальне джерело, рукополагаються священники та інші служителі. Освячується все те, що через звертання до імені Ісуса має стати святим» (Sermo 181, de tempore).

НА ЧОЛІ, НА УСТАХ І НА ГРУДЯХ

З часом знаком хреста знаменуються не лише на чолі, але й на інших частинах тіла. Про це, зокрема, свідчить «Апостольська традиція» – авторитетний літургійний текст, який датується III століттям. У ньому знаходимо: «Тричі осіняйте катехумена під час останнього екзорцизму: лоб, вуха і ніс» (Trad. Apost., 28). Римський християнський поет Пруденцій також говорить про знак хреста «на чолі і на серці» (Cathemerinon, 131,132). Доволі конкретно пише св. Гауденцій про потрібне знамення: «Нехай буде слово Боже і знак Христа на серці, на устах і на чолі» (Tractatus Vel Sermones Qui Exstant Sermo 8, De evangelii lectione primus, PL 20. 890-91). У Римо-Католицькій Церкві цей жест звершується і сьогодні, коли, читаючи Євангеліє під час св. Меси, священник або вірні тричі знаменують себе хрестом: спочатку – чоло, кажучи при цьому: «Через хресне знамення», потім – губи, мовлячи: «Від ворогів наших», – і, нарешті, груди: «Ізбав нас, Господи!».

ОДИМ ПАЛЬЦЕМ

Цікаво, що перші християни чинили хресне знамення одним пальцем. Так,

блаженний Єронім пише, що преподобна Павла перед своєю кончиною, «тримаючи палець над вустами, зобразила на них хресне знамення» (Епістола 108, 28). А св. Іван Золотоустий каже: «Коли знаменуєшся хрестом, то уявляй всю знаменність хреста. Не просто перстом належить його зображувати, але цьому повинні передувати сердечне розположення і повна віра». Також про це свідчать блаж. Теодорит Кирський, Созомен, Григорій Двоєслов і чимало інших. Однак, котрий палець мається на увазі, тексти не згадують. Але історики вважають, що це був або вказівний, або великий палець. Тут береться до уваги те, що вже протягом багатьох століть під час Латинської меси такий знак вірні звершують великим пальцем. Отож, більшість дослідників погоджуються, що саме так було і на самих початках. Та й сьогодні такий знак хреста вірні здійснюють, коли єпископ звершує Таїнство Миропомазання, або коли священник чи хресні батьки знаменують чоло дитини під час Таїнства Хрищення.

ЗЛІВА НАПРАВО

Цікаво, як хрестилися перші християни: справа наліво чи зліва направо? Достеменно цього не знає ніхто. Так, відомий фахівець в області історії та культурології Б.А.Успенський вважає, що тяглість звичаю хреститися зліва направо не повинна викликати сумнівів, оскільки у всіх літургійних традиціях священники благословляють зліва направо. Крім того, цей звичай об'єднує дві ранні традиції: католиків і монофізитів (вірмени, копти, ефіопи, сирійці). Успенський припускає, що звичай хреститися справа наліво відноситься до навчання катехизму дітей. Ось що він говорить: «Показовим у цьому сенсі є обряд катехизації дитини, який був колись прийнятий в ауксітанській церкві: священник хрестить великим пальцем праву руку дитини, вимовляючи при цьому: «Передаю тобі знамення хреста Господа нашого Ісуса Христа у твою праву руку...»; після цього він хрестить його, тобто дитину, правою рукою, кажучи:

«Знаменую тебе знаменем святого хреста Господа нашого...». Таким чином, хресне знамення відбувається одночасно і рукою священника, і рукою катехумена... При цьому священник переміщує руку по відношенню до себе зліва направо, як це взагалі прийнято у всіх традиціях при благословенні, у той час як катехумен, навпаки, по відношенню до себе переміщує руку справа наліво...» (Успенський Б.А. Хресне знамення і сакральний простір. Мови слов'янської культури, 2004, с. 31-32).

ЩО У ВИСНОВКУ?

Сьогодні можемо ствердити, що жодна сучасна традиція хресного знамення не збігається з ранньохристиянською традицією. Але мусимо пам'ятати, що не є важливий спосіб накладення на себе хресного знамення: важливішим є наше внутрішнє усвідомлення цього акту. Мабуть, еталоном цього усвідомлення повинні бути слова св. апостола Павла, котрий повчає: «Слово про хрест – глупота тим, що погибають, а для нас, що спасаємося, сила Божа» (I Кор. 18). Саме тому, коли чинимо на собі знак хреста, маємо бути уважні, розуміючи, що цим знаменем захищаємо себе від диявольської напасті і одночасно заручаємося потужною молитовною підтримкою первісних християн.

Іван ПЕТРУСЬКО

Закінчення, початок на 1 стор.

Що ж насправді казав отець Герман Будзінський

Ось що він казав:

«Коли більшовики задумали нашу Церкву знищити, то вони домагалися, щоб митрополит Йосиф (Сліпий) вислав до Москви делегацію, яка би представляла УГКЦ. У цій делегації я був, як перекладач, бо ніхто з інших членів цієї делегації (о. Климентій Шептицький, о. Гавриїл Костельник, о. Іван Котів) не знав російської мови. Коли ми вже були у Москві у православного патріарха, нас питали про те, хто ми є. Митрополит Йосиф написав коротко про те, хто ми є. Після прочитаного нам сказали, що «це добре є, і їхня комісія вже у Львові з усім розбереться», – пригадає багатолітній в'язень радянських

таборів, який, як ісповідник віри, втішався великою повагою як у середовищі вірних УГКЦ, так і поза її межами.

Відтак, за словами священника, вже у квітні 1944-го ця комісія приїхала, щоби розгромити УГКЦ. Саме тоді кілька сотень греко-католицьких священників опинилися за ґратами. За словами о. Германа, о. Гавриїл Костельник проголосив себе лідером, який переводив УГКЦ у православ'я. Тоді ж скликали собор, на якому змушували священників переходити у православ'я. Тих, хто таке чинив, залишали на їхніх парафіях, яку вже такий отець мав вести, як православний священник.

«У в'язниці я був 10 місяців. Спочатку слідчий протягом трьох місяців бив мене палкою і своїми чоботами по голові. А як бачили, що це не дає потрібного результату, то пробували і по-доброму зі мною говорити, пропонуючи викладацьку справу», – розповідає священник.

Потім відбувся суд, після якого о. Герман був «на пересилці» у Львові 10 місяців. Трохи згодом священника заслали до Сибіру на два роки, а потім – на Воркуту.

«Після смерті Сталіна у 1953 році вже можна було писати скарги. І от я написав одну до Москви. Після неї мені дозволили повернутися до Львова, де я працював

Отець Будзінський на засланні

підпільно. А через два роки мене знову заарештували, після чого я знову опинився у Сибірі», – пригадає він.

Отець Будзінський знову писав скарги, які, як виявилось, потім видали у США. Після останньої скарги священника

звільнили. Він повернувся в Україну, де працював підпільно. Шістдесятилітнього отця Германа знову хотіли судити, але цей суд таки не відбувся.

Наталія ХРУЩ
За матеріалами Департаменту інформації УГКЦ

Світ старих людей

Прогнозується, що до середини століття кількість людей, віком понад 65 років, потроїться: їх буде 1,5 млрд. на планеті. Старіння суспільства значно менше непокоїть американців, ніж європейців. Найбільші побоювання мають мешканці східної Азії. Такий висновок випливає з оприлюдненого 30 січня рапорту американського осередку досліджень громадської думки «Pew Research Center».

Згідно з опитуванням, 9 із 10 японців, 8 із 10 південнокорейців та 7 із 10 китайців вважають старіння суспільства «серйозною проблемою країни». Європейці демонструють відносно високий рівень занепокоєності. Більше половини респондентів у Німеччині та Іспанії оцінили старіння суспільства як серйозну проблему. Тим часом в Америці цей погляд поділяють лише 26% опитаних.

Америка належить до групи країн, де проблемою старіння переймаються найменше. Серед 21 охоплених дослідженням країн лише в Єгипті та Індонезії занотовано дещо нижчий відсоток тих, для кого старіння становить проблему. Але для цих двох країн такий висновок не є нічим дивним. «Відсоток людей старого віку в популяції є поміркованим і, напевно, таким залишиться у майбутньому», — пояснюють автори рапорту.

Схожим чином пояснено результати опитувань у східній Азії та Європі. «Німеччина, Іспанія та їхні європейські сусіди уже сьогодні належать до країн із найстарішою популяцією, і в майбутньому ще більше старітимуть. У Японії та Південній Кореї більшість суспільства матиме вік за 50 ще до настання 2050 року, а Китай є однією з країн найбільш швидкого старіння, — сказано в рапорті. Тому, пишеться далі, не повинно викликати здивувань, що Китай у листопаді 2013 р. проголосив пом'якшення своєї «політики однієї дитини».

Дослідження показують серйозні розбіжності, коли йдеться про довіру людей щодо того, чи вони матимуть відповідний рівень життя у старшому віці. Ця довіра найнижча у Японії, Італії та Росії — «країнах, чий суспільства старіють і де економічне зростання останніми роками було дуже повільне». Більший оптимізм щодо утримання на достатньому рівні на пенсії виражають мешканці країн, чий популяції будуть відносно молодими також і в майбутньому, або які добре давали собі раду останніми роками: Нігерія, Кенія, ПАР, а також Китай.

Результати рапорту стосовно Сполучених Штатів дуже відрізняються від результатів інших держав. Попри те, що американське суспільство теж старіє (очікується, що один на п'ятьох мешканців досягне щонайменше 65-річного віку до середини століття), то американці меншою мірою сприймають старіння як проблему, і мають більше оптимізму щодо того, що зможуть на пенсії зберегти належний рівень прожитку.

Різниця така, підкреслюють автори рапорту, що американське суспільство старіє повільніше, ніж суспільства інших країн. Хоча 2010 року середній вік людини на планеті оцінювався як 29 років, тобто на 8 років менше, ніж дані по США, то, за прогнозами, ця різниця до 2050 року зменшиться до 5 років. Тоді середній світовий показник становитиме 37 років, а американський — 42.

Крім цього, очікується, що до 2050 року кількість населення у США зросте на 89 млн. завдяки іммігрантам, тоді як популяції Японії, Китаю, Південної Кореї, Німеччини, Росії, Італії та Іспанії залишаться на попередньому рівні або зменшаться. «Може, саме через це американська громадська думка більш оптимістична щодо старіння, ніж у більшості суспільств в інших країнах».

Рапорт «Pew Research Center» готують, виходячи з опитувань, проведених від 3 березня до 21 квітня 2013 р. у групі з 22.425 респондентів у 21 країні.

За матеріалами: wiad.pl (CREDO)

Труднощі щирої сповіді

Напевно кожен з нас принаймні раз у житті стикався з труднощами сповіді. Для когось ця таємниця відпущення гріхів стає справжнім випробуванням, для когось — нездійсненим завданням навіть раз на рік. І це — страшно й прикро.

Людина своїми власними зусиллями віддаляє себе від Бога, щодня роблячи крок назад замість того, щоб зробити крок уперед. А найпершим і одним із найважливіших кроків є саме сповідь, щира сповідь перед священиком, який призначений бути «свідком» нашого інтимного діалогу з Богом.

Ну то що ж нас так лякає? Що нам перешкоджає стати вільними від гріхів?

Найчастіше можна почути такі відповіді: «Я не люблю ходити до цього (конкретного) священика», «Я боюся почути неприємні слова від священика за мої гріхи», «Так я ж повинен обіцяти більше не грішити, а потім все одно повинен буду прийти до сповіді з такими ж самими гріхами» тощо.

І ще більше думок не озвучуються взагалі. Може, ти тут упізнаєш свої: «Ай, потерплю ще пару тижнів, нічого не станеться», «Я не встиг приготуватися, піду пізніше», «Піду, але ось цього не скажу, воно таке дрібне, і може, це взагалі не гріх», «Це було вже давно, тоді я про це забув, а тепер уже стільки часу минуло, навіщо його згадувати!»

А в цей час Господь Ісус безрезультатно стукає у двері нашого серця. Ми ж зачинили їх перед Богом і вважаємо, що так буде спокійніше. Але ж ні! Мир не приходить, різні думки атакують наше серце, сумління не дає спокійно спати. Що ми тоді робимо? Дехто поборює опір і йде до храму, щоб упасти навколішки перед сповідальницею і очиститися. Але, на жаль, чимало людей ідуть в іншому напрямку, а саме — у напрямку заглушення голосу совісті.

Для цього ми вигадуємо різні засоби. Спершу перестаємо ходити до храму, щоб голос священика з амвону не нагадував про тягар на серці. Потім прямуємо до світу приємностей і забав, щоб нашому сумлінню забракло голосу докричатися до нас. Однак воно й під час сну або тихого відпочинку пробивається своїм тихим, але настійливим шепотом: «Піди посповідайся...» Але ми тримаємося до останнього і впадаємо у дедалі більші гріхи, потроху занурюючись у справжнє болото, з якого вибратися вже не так легко. Час від часу роззираєшся навсібіч, оглядаєш людею обіч себе, які розділяють з тобою твою «важку ношу» заглушування голосу совісті, голосу самого Бога всередині тебе. Ти дивишся на них і на якусь мить розумієш,

що нічого спільного у вас немає, окрім безпробудних веселощів з алкоголем, танцями і т.д. Але ці думки ти хутенько проганяєш і починаєш себе нахвалювати: що тепер ти став більше схожий на більшу частину людей, молоді, що тепер тебе не цураються, а запрошують на різні «заходи»

тощо. Цього на деякий час вистачає, але ненадовго.

Людина, ти і я, є створінням Божим, створінням, яке має у своїй основі Божу частку. Найголовніші наші думки, мрії, питання випливають із природи, яку дав нам Господь Бог. Але часто видається, ніби на землі справжнім Богом є людина, ми самі, і що ми можемо робити зі своїм життям, що нам сподобається, а зі своїм тілом — чого самі забажаємо. І таким чином ми забуваємо про душу, про її безконечне існування у Божому світлі. Життєвий шлях самого лише тіла — це невеликий відрізок часу порівняно з безконечним життям нашої душі. А ми так легко це розмінюємо на хвилини задоволення своїх пожадань. Але Бог наш безконечно добрий, і Він до останнього чекає на нас і кличе до Себе. І наше завдання — вхопитися з усіх сил за цей даний Богом шанс, опам'ятатися і вийти з гріховного забуття. Для того ми обдаровані розумом, щоб мати змогу аналізувати свої вчинки та робити висновки.

Пригадай, як ти почувався до того важкого гріха, з якого не захотів посповідатися. Пригадай, як легко було тоді на душі та в серці. Пригадай, як тоді хотілося бути у храмі й довго-довго розмовляти з Христом у Пресвятих Дарах. Пригадай, що тоді у тебе були добрі стосунки і порозуміння з найближчими. У тебе були ті, хто цікавився тобою як особистістю, а не тільки як приятелем для спільної випивки або що. Пригадай те, що було тоді, й порівняй із тим, що маєш тепер, сидячи у багні. Коли ти був щасливий? Де ти відчуваєш справжнім Божим дітям? Де ти відчуваєш у собі Бога?

...Нарешті ти вирішив піти до сповіді. Й тут виривають ті

ж самі заперечення: той самий священик, ті самі упередження, те саме небажання давати обіцянку виправитися... Все це говорить наша «людська», не найкраща частина. У таких думках ми забуваємо про справжню мету священика, який є Божим представником. Пам'ятай, що священик (а через нього Бог) не має на меті образити чи принизити, чи засудити тебе. Бог через нього хоче показати тобі Свою любов у таємниці відпущення гріхів. Ти не йдеш до сповіді, бо не віриш, що гріхи будуть насправді відпущені, знищені, так ніби їх і не було? Але ж ти маєш справу з Богом, а не аби з ким. І тому, власне, сповідь є Таїнством і таємницею: Бог спроможний зробити те, чого ти не розумієш. Перевір.

Щоб приступити до щирої сповіді, мусиш пам'ятати про молитву за свого сповідника, який також є тільки людиною, із власним світоглядом, життєвим досвідом. Він має справжню потребу в молитві про добре розуміння тебе під час сповіді. Але, підходячи до сповідальниці, ти маєш забути про людину, яка там сидить, і пам'ятати тільки про Бога, Який хоче почути твій голос, твою згоду визнати гріхи. Він знає їх, але потребує, щоб ти сам їх визнав, аби вони були відпущені. Стань навколішки, перехрестися, привітайся: «Слава Ісусу Христу». Заплющ очі, аби ніщо не відволікало твоєї уваги. Можеш уявити себе малою дитиною, яка прийшла до люблячого Батька зізнатися у своїй шкоді та помилках. Перекажи свої гріхи щиро, без затаювання, без непотрібної сором'язливості, пам'ятаючи, що якщо перед людиною це складно вимовити сьогодні, то як буде перед Богом, ангелами і всією Церквою потім? Краще, нехай це залишиться на землі, у таємниці сповідальниці, і зникне разом із зникненням часу в кінці віків. Обіцяй виправитися і не думай наперед, що не зможеш. Кожне «Так», сказане Богові, полегшує наступне «Так».

Тепер перетвориш на слух і будь уважний до того, якого повчання тобі відлить Господь устами свого священика. Прийми його слова відкритим серцем, і тієї миті, коли почувеш «я відпускаю тобі твої гріхи в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа» — твоя душа звільниться від тягару, який ти так довго ніс. Твої очі бринітимуть сльозами щастя, твої уста співатимуть пісню прослави з новою міццю, а твоє серце сильно битиметься у мить прийняття Святого Причастя, бо ти очистився. Немає на світі більшої радості, аніж щира сповідь і прийняття Тіла і Крові Господа нашого Ісуса Христа!

Надія КРАСНЯНKOVA,
«Каталіцкі веснік»

Колишній абортмакер віддав Папі знаряддя убивств

Наприкінці минулого року в Римі завершився конгрес гінекологів-католиків, скликаний, як і щороку, організацією «Mater Care». По його закінченні Папа прийняв лікарів на приватній аудієнції. Саме тоді до Папи зі словом звернувся один із його учасників. Це був доктор Антоніо Оріенте. Подавши Папі гінекологічний чемоданчик, він промовив: «Святіший Отче, цими руками я ще кілька років тому вбивав дітей. Дівчаток і хлопчиків. Тоді для мене це були «плоди», а замість того, щоби говорити про вбивство, я говорив про операцію абортів. Тепер віддаю через твої руки Богові ці знаряддя злочину».

Навернений

Доктор Оріенте походить із Месіни. Він – відомий на Сицилії гінеколог. Його історія облетіла Італію рік тому. На конгресі італійських гінекологів-католиків AIGOC він виклав її з подробицями. Один із присутніх там лікарів розповів про цю подію на порталі лікарів-католиків «Fermenti vivi».

– Ми тоді ще не знали доктора Оріенте. Пам'ятаю, як він вийшов на сцену і почав говорити: «Мене звати Антоніо, я – гінеколог, і цими руками вбивав дітей інших людей». Нас обсіпало морозом. Запала довга тиша. Ніхто не сподівався такого виступу. Доктор Оріенте говорив сухим і серйозним тоном, без тіні емоцій. Нас зачепила лексика, яку він використовував, бо замість медичної мови «переривав вагітність» – він сказав: «Я вбивав», замість «ембріони, плоди, клітини» – сказав «дітей».

– Люди приходили під мій кабінет просити про допомогу, – каже далі сам доктор Оріенте. – Вони говорили: пане лікарю, я маю прикрість із молодю дівчиною... не хочу покидати сім'ю, я люблю свою дружину. Але та дівчина завагітніла, прошу мені допомогти... І я допомагав. Або приходила дівчина: пане лікарю, це – мій перший раз... я не хочу виходити заміж за цього хлопця: батько мене вб'є... допоможіть мені! І я допомагав. Ані на мить не вважав, що роблю щось погане.

У сицилійського гінеколога – карі очі, чорне волосся, він – милий і галантний, має гарну репутацію. Заробив добрий

маєток. Одних жінок лікував, іншим убивав дітей, будинок переконаним у правильності свого покликання. Його дружина – педіатр, лікувала дітей його пацієнток.

– Моя дружина не повністю погоджувалася з тим, що я робив. Вона – католичка, молилася за мене роками. Ми обоє не могли мати дітей. Боролися з ідіопатичним безпліддям і не могли знайти його причину, – продовжує доктор Оріенте. Він розповідає свою історію щиро. – Я боявся повертатися додому, бо завжди заставав там плач і розпач. Дружина не давала собі ради з тягарем бездітності. Одного вечора, по довгих роках цієї голгофи, я сів за столом у своєму кабінеті й розплакався. Я не хотів повертатися додому, не хотів більше бачити депресію своєї дружини. Плакав, як дитина. І тоді Господь Бог прислав до мене молоде подружжя. Вони вже давно були моїми пацієнтами. Застали мене, похиленого над столом. Я не витримав і розповів їм про своє страждання. Сам не знаю, чому саме їм. Вони ж мені відповіли: пане лікарю, ми не можемо вирішити вашу проблему. Але ми б хотіли представити вам того, хто знає, як допомогти: це – Ісус Христос.

Молоде подружжя залишило гінекологів адресу і запрошення на молитву їхньої спільноти при парафії.

Минали дні. Повертаючись одного вечора з клініки, доктор Оріенте затримався біля будинку, з якого лунала музика. Через вікно він побачив людей, які співали, а серед них – і тих двох молодих, які сказали йому про Христа. Він увійшов досередини.

– А вийшов я звідти зовсім іншою людиною. Плакав і плакав, бо хтось немовби зіслав мені світло. Тоді я зрозумів, що не можу просити про дітей для себе, якщо роками холодно-кровно вбиваю інших, зачатих. Я сказав Богові: «Ніколи більше не буде смертей – аж до моєї смерті».

Спільнота оточила гінеколога молитвою. Його життя почало змінюватися. Але в медичному середовищі на нього почали показувати пальцем. Він став менше заробляти, колеги почали його сторонитися, бо він відмовився робити абортів, переконуючи, що це – вбивство.

– Я зрозумів, що вбивав дітей, – каже він, – що я вбивав у кожному з них зачатого Ісуса. І несподівано у моєму житті, окрім труднощів, з'явилося найбільше світло! Одного дня я застав свою дружину у ванні, її нудило. Я відчув, що вона має швиденько зробити тест на вагітність. Вона не хотіла: «Я зробила їх сотні, навіщо ще один?» Але на моє прохання пішла таки наступного дня здати кров. І не могла повірити: ми стали батьками!

Я – найбагатший

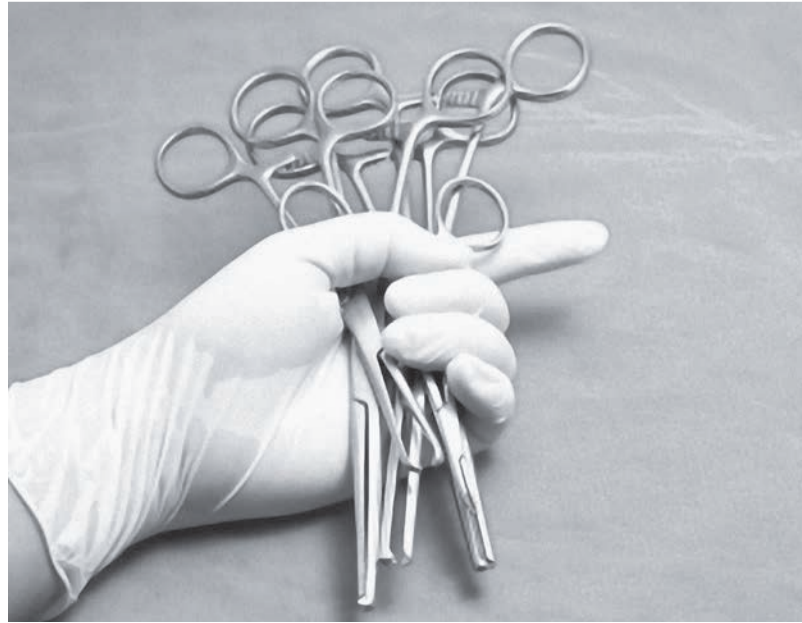
Минули роки. Подружжя Оріенте має зараз двох синів.

– Моє життя повністю змінилося. Я менше заробляю, кількість пацієнтів також зменшилася. Я змінив фартух абортмакера на вбрання, в якому не можу робити нічого іншого, як тільки захищати та оберігати життя кожної людини. Від зачаття. І саме тому я сьогодні почуваюся найбагатшим лікарем світу! – з гордістю стверджує італійський лікар на конгресах та лекціях.

Сьогодні доктор Антоніо Оріенте – віце-президент Католицького товариства лікарів-гінекологів Італії. Він уже кілька років бере участь у маршах за життя, їздить і дає свідчення по всьому Апеннінському півострові. На своїй конференції він часто запрошує дітей св. Джанні Берретта-Молля, з якими нещодавно познайомився. Після свого навернення він насамперед подався до санктuario святої лікарки, яка віддала життя за свою останню доньку Джанніну.

В Бергамо, на півночі Італії, доктор Оріенте дякував Богові за дар своїх дітей і за навернення. Це стало постійним місцем його подорожей.

За матеріалами: «Gość Niedzielny»

2/3 абортів — після вживання контрацептивів

Найбільший виконавець абортів у Великій Британії – організація BPAS («British Pregnancy Advisory Sernice») – визнала, що 66% абортів, здійснених у її осередках, стосуються жінок, які використовували протизаплідні засоби, аби не завагітніти. Ця статистика охоплює 156.751 жінку віком від 15 років, які здійснили абортів в осередках BPAS від січня 2011-го до грудня 2013 року.

40% жінок призналися, що зачаття відбулося попри застосування протизачаткових пігулок, 35% завагітніли попри застосування презервативів. Ця статистика підтверджує наслідки інших досліджень.

У 2012 році в Росії (порівняно з сусідніми країнами) зафіксовано найвищий показник застосування контрацептивів, і водночас – найвищий показник здійснення абортів. В Іспанії за 2011 рік стверджено, що коли в групі з 2000 жінок, які використовують контрацепцію, цей показник зріс від 49,1% до 79,9%, то показник проведених абортів у цій самій групі за цей час подвоївся. Також і американський про-абортний «Guttmacher Institute» подав цифри, що за 2011 рік більшість проведених у США абортів (54%) здійснено після того, як контрацептиви підвели.

Ці дані заперечують тезу прихильників контрацепції, що її використання обмежує проблему абортів. Виявляється, що ситуація принципово інакша: застосування контрацептивів призводить до зростання цього явища.

Медсестри Ряшева відмовилися асистувати при абортів

Контракт із Національним фондом охорони здоров'я, підписаний лікарнею у Ряшеві (Польща), містить пункт про убивство ненароджених. Тому медсестри з лікарні «Pro Familia» у Ряшеві відмовилися асистувати при виконанні абортів, які, згідно з підписаним у грудні 2013 р. контрактом з NFZ, мають проводитися в цьому медичному осередку. Про це повідомляє сенатор Казимир Яворський (від «Polska gazeta») у зверненні, розісланому до засобів масової інформації.

«Ряшівський шпиталь «Pro Familia» у грудні підписав контракт із NFZ також і на вбивання дітей до народження, тобто виконання процедур переривання вагітності. Медсестри, які працюють у цьому осередку, не бажують брати участь у цих діях. Посилаючись на клаузулу сумління, вони скерували у цій справі листа до дирекції», – написано в заяві, пересланій сенатором Яворським. «Медсестри побоюються за працю. З іншого боку, їм не хочеться вірити, що керівництво «Pro Familia» добровільно ухвалило такий контракт. Шпиталь дбав про свою репутацію як місця, де піклуються про дотримання моральних стандартів; коли його відкривали – не забули про освячення», – додає сенатор.

Представниця медсестер окреслила позицію своїх однодумців під час прес-конференції у Ряшеві.

Також, згідно зі словами сенатора Яворського, треба допильнувати, аби медсестер не зачепили негативні наслідки з приводу того, що вони не хочуть діяти всупереч сумлінню. Пояснення потребує також і те, чи не було допущено порушень при підписанні контрактів. Парламентарій пообіцяв, що уже найближчими днями він особисто дослідить цю справу з Національним фондом охорони здоров'я.

Згідно з зобов'язувальними на сьогодні приписами Закону про планування сім'ї, захист людського плоду та умови допустимості переривання вагітності, аборт можна легально здійснити лише за безсумнівної наявності визначених передумов: коли вагітність становить загрозу для життя чи здоров'я вагітної жінки; коли пренатальні обстеження чи інші медичні передумови вказують на високу вірогідність важкого й невідворотного пошкодження плоду або невиліковної хвороби, що загрожує його життю, або коли існує обґрунтована підозра, що вагітність настала внаслідок забороненої дії.

За матеріалами: «Gość Niedzielny»

КИЇВСЬКА ЦЕРКВА ВІЗАНТІЙСЬКОГО (СХІДНОГО) ОБРЯДУ

(Продовження,
початок у попередніх числах газети «Мета»)

Сподівання певних польських кіл на те, що після Берестейської унії легше буде латинізувати та ополячувати українців, не справдилися: унійна православна Церква пішла шляхом самостійного розвитку з усіма ознаками національної помісної Церкви. Вони розглядали унію радше як початок кінця панування польської держави в Україні. Литовський канцлер Лев Сапіга писав, що «Унія не принесла ніякої користі Польщі, а навпаки, спровокувала багато нещастя і заколотів». Натомість ця унія врятувала український народ від суцільної полонізації, а пізніше – від русифікації, а його Церкву – від приєднання до польського римо-католицького Костюлу та Московської православної Церкви (МПЦ).

Після укладення унії Папа Климент VIII справді поставив вимогу перед польським королем, щоб українські унійні єпископи мали рівні права у світській владі і в державі та Соймі. Унія зробила КЦ незалежною від світської влади, яка панувала в державі і раніше безпосередньо впливала на митрополита та єпископів. Духовенство, позбавлене залежності від світської польської влади, мало можливість боронити рідний народ від кривд чужинців, зокрема, влади. Після унії КЦ залишилась православною (унійною православною) без змін у богослужіннях, обрядах, традиціях і одночасно була захищена від впливів Царгородського і претензій на неї Московського патріархатів. Сьогоднішня Українська Греко-Католицька Церква є Унійною Православною Помісною Церквою, і про це теж треба говорити.

4. ОПОНЕНТИ І ЗАХИСНИКИ КИЇВСЬКОЇ (УНІЙНОЇ) ПРАВОСЛАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОЇ КАНОНІЧНОЇ ЦЕРКВИ

В той час великий вплив у Київській Православній Церкві (КПЦ) мав князь Костянтин Острозький (син литовського гетьмана Острозького), київський воєвода (діти якого перейшли на латинський обряд), і справді вболівав через її великий занепад. У розмовах князя з представниками Папи Римського порушувалися питання про зближення УПЦ з Римом. Пізніше єпископ Володимирської єпархії Іпатій Потій звернувся з унійною проблемою до К.Острозького, який пообіцяв зайнятися нею за умови, що Рим проведе певні реформи, подібні до протестантських, але головне – щоб до згоди прихилилися східні патріархи, московський цар та волохи, що означало програти битву ще до її початку. Київський єпископат не міг погодитися з такою позицією і продовжив унійний процес самостійно, без участі князя. Це було однією з причин опозиції князя Острозького щодо укладення унії, і він одночасно з Берестейським собором організував на противагу йому своє зібрання («собор»). Львівський (галицький) єпископ Гедеон Балабан, який підписав унійну заяву (1595 р.) від Київської митрополії про визнання Папи Римського Головою ЄВХАЦ, тепер виступив проти неї і вимагав усунення митрополита та єпископів КЦ від влади за відмову визнати Царгородський патріархат посередником між Києвом та Римом.

(Далі – на 15 стор.)

ЯК ПОВОДИТИСЯ У ХРАМІ

Обрядові питання

Знайти відповідь на запитання такого змісту допоможе доктор богословії п. Тарас ШМАНЬКО, автор книжки «Як поводитися у храмі». Сьогодні продовжуємо її публікацію. (Початок у газеті «Мета» № 95/6 за червень 2013 р.)

• Як хрестять дорослих? Яке приготування передбачено для тих, хто бажає охреститися в дорослому віці?

«Для того, щоб той, хто вийшов з дитинства, міг охреститися, потрібно, щоб він виявив бажання прийняти хрещення, був достатньо обізнаний з істинами віри і був випробуваний у християнському житті; слід його також напоумити про необхідність каятися за свої гріхи».

Особливість хрещення дорослих полягає в тому, що вони свідомо приймають це таїнство. Хрещенню дорослих передують період приготування (катехуменату), а сам чин відрізняється від хрещення дітей лише тим, що охрещуваний сам відповідає на питання священника, проказує Символ віри («Вірую») і самостійно приступає до причастя після звершення хрещення і миропомазання.

• До якого віку хрестять осіб за чином дитячого хрещення?

Церковні приписи не подають конкретного віку, але, згідно з узвичаєним порядком, як дітей хрестять осіб до семирічного віку. Старші діти приймають таїнство за чином хрещення дорослих.

• Хто надає ім'я дитині й чи можна називати дітей нехристиянськими іменами?

При хрещенні імена дітям надають батьки. Існує давня традиція, згідно з якою батьки називають охрещуваних іменами християнських святих, віддаючи таким чином дітей під опіку того чи того святого. Згідно з традицією, новонародженого іменували восьмого дня після народження. Для цього священник у притворі храму читав над немовлям спеціальну молитву, яка в наших службениках називається «Молитва для знаменування дитяти, що приймає ім'я».

Зазвичай вибирають ім'я християнського святого, день пам'яті якого припав на день народження, восьмий день після народження, день хрещення або найближчі дні. Якщо назвати дитину «нехристиянським» іменем (тобто таким, якого немає у переліку християнських святих), то вона згодом не матиме «іменин», – свята пам'яті покровителя, на честь

якого вибрано ім'я для хрещення.

• Яка функція хресних батьків (восприємників) і хто ними може бути?

У східному обряді хрестять як немовлят, так і дорослих. І в тому, і в тому випадку потрібні хресні батьки, які присутні при хрещенні і на яких покладається обов'язок допомагати рідним батькам у християнському вихованні охрещуваного. Згідно з найдавнішим звичаєм Церкви, охрещуваний мусить мати принаймні одного хресного батька. Внаслідок участі в таїнстві хрещення хресні батьки набувають зі своїм хрещеником, між собою і з батьками хрещеника. Тому церковні закони забороняють шлюби між названими особами.

• Які є вимоги до хресних батьків?

Особи, які мають стати хресними батьками, самі зобов'язані бути добрими християнами. Тому перед тим, як запрошувати когось у хресні батьки для дитини, потрібно

довідатися, чи ці особи не мають для цього якогось перешкод (чи охрещені, чи перебувають у шлюбі, чи є практикуючими християнами). Детально вимоги до хресних батьків викладено у церковних приписах, і парафіяльний священник повідомляє про них тих, хто хоче охреститися сам чи охрестити дитину. Також існують різні місцеві звичаї щодо хресного батьківства. Вони здебільшого стосуються кількості хресних, отож, цих звичаїв можна додержуватися, якщо вони не суперечать церковним приписам.

• Чи можна просити священника бути хрес-

ним батьком?

Сучасний ККСЦ не регламентує цього питання, але дуже давня традиція забороняє священникам і монахам бути восприємниками при хрещенні.

• Чи дозволено хрестити поза храмом? Чи може хрещення відбуватися вдома у вірних?

Оскільки через хрещення особа стає членом Церкви, то в цьому обряді бере участь уся спільнота. Тому в церковних законах читаємо, що Хрещення, крім випадку необхідності, слід уділяти в парафіяльній церкві, дотримуючись законних звичаїв. У приватних домах хрещення можна уділяти згідно з приписом партикулярного права або з дозволу місцевого єпарха».

• Як підготуватися до таїнства хрещення? Що з собою принести до храму?

Якщо охрещуватиметься дорослий, то процес приготування до хрещення досить тривалий; про його перебіг можна довідатися у місцевого пароху. Для охрещення дитини також необхідно заздалегідь звернутися до пароху тієї церкви, до якої належать батьки дитини. В жодному разі не слід приходити одразу з дитиною і майбутніми хресними, не домовившись заздалегідь із місцевим парохом про те, коли і як має відбуватися хрещення і які для цього існують вимоги.

Під час хрещення охрещуваному подають запалену свічку, якщо таїнство уділяють немовляті, свічку тримають хресні батьки. Свічку можна принести зі собою, а також отримати у храмі. Новоохрещеного одягають у білу одіж, яка символізує нове на-

родження. При хрещенні немовлят уживають шмат білого полотна, яке називають «крижмом» і в яке загортають новоохрещеного. Це полотно приносять восприємники, і щодо цього існують місцеві звичаї, тому корисно про них довідатися заздалегідь.

• Як відбувається власне чин хрещення?

У призначений час той, хто бажає охреститися, приходить (немовля приносять) до храму разом із хресними батьками. Хрещення починається в притворі церкви, бо неоохрещений не має права перебувати у храмі вірних. Тут відбувається перша частина чину, яка називається «оглашення». Оглашення передбачає відречення від сатани та проголошення Символу віри, які дорослий хрещеник проказує сам, а за дитину це роблять восприємники. Далі священник підходить до купелі, освячує воду для хрещення та «елей оглашених», яким помазує хрещеника. Це помазання молитовні тексти називають «елеєм радості», ним помазують частини тіла охрещуваного, щоб «...був відкритим ум його на розумінню і прийняттю таїнств віри Христової... (чоло), на зміцнення душі і тіла... (плечі); ...на слухання віри і на прийняття голосу Божественного, Євангелія (вуха); ...щоб підносив руки свої до святині і чинив правду на всякий час... (руки);... щоб ходив слідами заповідей Христових... (ноги)» тощо. Одразу після помазання священник занурює охрещуваного в купіль (або обливає водою), при цьому тричі промовляючи: «Хрещається раб Божий (ім'я) в ім'я Отця. І Сина. І Святого Духа». Занурювання означає смерть старої грішної людини і народження нової – християнина. Білий одяг, в який священник одягає новоохрещеного, це знак духовної чистоти, яку він отримав при хрещенні, й нагадування про обов'язок жити гідно й по-християнськи. Як роздягання перед хрещенням символізує покидання «давньої» грішної людини, так одягання в новий білий одяг означає народження «нової» людини, яка заново постала з купелі хрещення.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ У ЖИТТІ МИРЯНИНА

ЛІТУРГІЯ ВІРНИХ

Літургією Вірних ця частина Богослужіння називається тому, що під час її відправи в храмі могли бути присутніми тільки вірні (ті, що вже прийняли таїнство Хрещення). Цю частину Служби Божої також називають Літургією Жертви, тому що саме під час її відправи пригадується Тайна Вечеря та хресна смерть Ісуса на Голгофі – смерть, якою Ісус Христос приніс Себе в Жертву на відпущення людству гріхів і життя їх вічне, а також звершується безкровна жертва Христа – таїнство Євхаристії. Це дійство жертвоприношення, що відбувається під час Літургії Вірних (Літургії Жертви) є найголовнішою частиною Божественної Літургії загалом.

Господь наш Ісус Христос навчав людей протягом трьох років, чим сповнював Свою місію приходу на землю. Однак Він добре знав про те, що буде розп'ятий і має померти, про що особливо свідчить Його остання подорож до Єрусалиму:

до святого міста в'їхав верхи на віслюку (символі покірності), супроводжуваний радісними вигуками місцевих жителів, які вийшли Йому назустріч. Вони ламали галузки з дерев, встеляючи ними дорогу, якою їхав Христос, а діти співали: «Благословен, хто йде в ім'я Господнє, осанна в вишніх»;

- в Єрусалимі Ісус Христос ще три дні навчав людей, а в четвер споживав зі Своїми учнями останню вечерю (вона була тайною, через наміри влади заарештувати Ісуса). Під час цієї Тайної Вечері Христос установив Пресвяту Євхаристію – перетворив хліб у Своє Тіло, а вино у Свою Кров, дав їх споживати Своїм учням (апостолам) «на відпущення гріхів» і заповів робити це на Його спомин (єднання з Ним);

- цього ж дня (у четвер) юдеї взяли Його під варту і катували усю ніч, а в п'ятницю опівдні (близько дванадцятої години дня) розп'яли на хресті, на якому Він помер;

- увечері в п'ятницю Ісуса Христа поховали, а в неділю вранці Він уже воскрес із мертвих;

- після Свого воскресіння Спаситель з'являвся Своїм учням протягом 40 днів, а сорокового дня поблагословив їх усіх та вознісся на їхніх очах на небо;

- з неба на десятий день після Вознесіння на апостолів зійшов Святий Дух.

Під час Літургії Вірних відображається триумфальний в'їзд Спасителя в Єрусалим, Тайна Вечеря, Його Страсті, Смерть, Воскресіння і Вознесіння.

Літургія Вірних умовно склада-

ється з наступних частин:

- Великий вхід (перенесення Дарів з жертвенника на престол);
- підготування віруючих до співучасті у звершенні таїнства Євхаристії;
- евхаристійний канон (анафора);
- підготування віруючих до Святого Причастя;
- Святе Причастя;
- подяка за Святе Причастя і відпуст.

ХІД ЛІТУРГІЇ ВІРНИХ

Розпочинається Літургія Вірних виголосом священика: «Тільки вірні, ще і ще в мирі Господу помолімся». Віряни на цей заклик відповідають співом: «Господи, помилуй!», а священик тихо промовляє першу молитву вірних. У цій молитві священик дякує Богові за надану нам можливість принести цю безкровну Жертву та просить прощення за гріхи особисті й усіх людей. Він також просить дозволу при потребі звертатись до Господа «...на всякий час і на всякому місці...», і щоб вислухавши нас, Він був милостивий до нас.

Після короткої екстениї та повторного звернення до віруючих із закликом: «Ще і ще в мирі Господу помолімся», на яке віряни також відповідають співом: «Господи, помилуй!», священик тихо мовить другу молитву вірних. У цій молитві священик просить Бога, щоб очистив нас (душу і тіло) від усякої скверни і дав нам можливість «неповинно і неосудно» принести Йому жертву, та бути гідними причаститися Святих Дарів, щоб з'єднатися з нашим Господом Ісусом Христом. Далі священик виголошує: «Заступи, спаси, помилуй і охорони нас, Боже, Твоєю благодаттю» (допоможи нам, Боже, з чистим серцем принести цю жертву і захисти нас своєю благодаттю). Віряни долучаються до цього прохання і співають: «Господи, помилуй».

Завершивши молитви вірних священик виголошує: «Премудрість» і слова прославлення Пресвятої Трійці. Віряни на цей виголос відповідають співом: «Амінь».

ВЕЛИКИЙ ВХІД

(перенесення пригатовлених Дарів з жертвенника на престол)

Після співу «Амінь» віряни співають Херувимську пісню – «Ми, херувимів тайно являючи і животворящій Трійці трисвятую пісню співаючи, всяку нині житейську відложім печаль».

Ця чудова пісня сповнена таємничого змісту – вона спонукує вірян прославляти триєдиного Бога так, як це роблять ангели-херувими на небесах, перебуваючи біля

престолу Божого (херувими – одні з найвищих ангельських чинів, завдання яких прославляти Бога і відкривати людям Його волю).

Цією Херувимською піснею ми (віряни у храмі), залишивши свої житейські турботи і тривоги, уособлюємося ангелам, щоб такими чистими як вони та разом з тими невидимими ангелами-херувимами, що прославляють Царя Небесного у небі, усім серцем і трисвятую піснею славити Його тут, у нашому храмі. Адже скоро Спаситель у цьому храмі принесе Себе в жертву – дасть своє Тіло і Кров (під видом хліба і вина) у Причастя людям. Співати цю пісню треба дуже побожно, тим ми готуємо самі себе до прийняття Ісуса Христа, а наші думки і серця зливаються воедино, очікуючи на це Таїнство.

Під час співу Херувимської пісні священик бере кадильницю та кадить престол і навколо нього, іконостас та людей, і тихо промовляє молитву Великого входу. Ця молитва стосується не всіх людей (як попередні), а тільки священика, тому що саме він має виконати те, що свого часу здійснив Ісус Христос – принести жертву. Якщо для вірян він просив чистого серця, то для себе він просить, щоб його серце відкинуло будь-які зв'язки з цим світом і єдналося лише з Богом, просить сили духу для себе, тому що служити Богові «страшно» навіть самим Ангелам, які є чистими духами, а не те, що йому – людині. Після кадиння і молитви Великого входу, священик підходить до престолу, підносить до неба руки і тричі тихо промовляє слова Херувимської пісні, щоразу кланяючись.

Здійснивши це, священик підходить до жертвенника (проскомидійного столика) з пригатовленими під час Проскомидії Дарами і кадить їх. Далі він бере в руки чашу з вином і дискос із хлібом та промовляючи слова з проханнями до Бога пом'янути у Царстві Своїм всю церковну ієрархію, народ наш, військо та державну владу, фундаторів і жертводавців храму, а також усіх православних християн, здійснює Великий вхід – виходить через ліві бокові двері іконостасу до середньої частини храму, проходить перед іконостасом і через Царські ворота підходить до престолу. Тут Дари кладе на антимінс, який він розгорнув на початку Літургії Вірних, по праву руку – чашу з вином, по ліву – дискос з хлібом. Усе це накриває «воздухом» і кадить.

Великий вхід символізує прибуття Ісуса Христа до Єрусалиму.

Підготування віруючих до співучасті у звершенні таїнства Євхаристії

Після Великого входу священик відповідними молитвами підготує віруючих у храмі до співучасті у звершенні таїнства Євхаристії. До цієї частини Літургії Вірних входить екстенія прохальна та промовляння «Символу Віри».

Далі – у наступних числах газети «Мета».

Богдан КУДЕРЕВКО

Невдача князя Острозького зі своїми прибічниками засвідчила, що селяни зі своїми священиками, кривдженими і зневаженими панством, пішли за своїми єпископами тому, що вони завжди захищали їх інтереси. Водночас ми не можемо забувати про заслуги князя Острозького на культурній ниві, зокрема, заснування ним Острозької академії, а також захист Православної Церкви від польського засилля. Все ж таки наприкінці життя князь зрозумів месійне значення унії, до якої на початку так був причетний.

Після смерті митрополита Михайла Рогози (1599 р.) його наступником стає визначна особа свого часу Іпатій Потій (до висвячення Адам), який здобував освіту в німецьких університетах, володів багатьма мовами. Храми Київської єпархії за час антиунійної боротьби розграбували шляхтичі князя, і новому митрополитові довелося все відновлювати за рахунок власної Володимирської єпархії. Він був достойним захисником унії. Неунійні православні, об'єднавшись разом з протестантами, виступили в Соймі, щоб Іпатія Потія не обрали митрополитом. Владика Іпатій поїхав до Варшави і виступив у Соймі зі змістовною доповіддю, в якій обґрунтував і доказав, що Українська Унійна Православна Церква є канонічною помісною незалежною Церквою з патріаршими правами, а також поставив вимогу повернення їй усіх церковних маєтків (земель), загарбаних шляхтою. У 1609 році противники унії здійснили на нього замах у місті Вільно; з Божої ласки він залишився живим, але з відрубаними пальцями на руці. Для зміцнення унії Іпатій Потій заснував семінарію для виховання духовенства та монахів, відданих Українській Унійній Православній церкві. Помер 1613 року.

Наступником Іпатія Потія стає дуже яскрава, освічена і гідна особистість – Йосиф Вельямин Рутський, який здобув європейську освіту в Празі та Римі. У 1611 році він був іменований єпископом Галича (Львівська єпархія). Там у той час правили противники унії, тому Йосиф Вельямин Рутський перебував у Києві й одночасно виконував функції помічника митрополита, який перебував у Вільні.

Молодий митрополит почав свою роботу з реорганізації Церкви. Він підпорядкував усі монастирі протоархимандритові, який звітував Київському митрополиту. Для світських священиків заснував семінарії, щоб зробити їх освіченими пастирями, здатними допомогти своїм парафіянам. В 1626 році на соборі в Кобрині вимагав, щоб у єпархіях були засновані духовні семінарії, уніфікував богослужіння, а також засудив практику купівлі духовних посад (гідностей), бажаючи очистити духовенство від випадкових і недостойних людей. Для укріплення духовної дисципліни Рутський поставив в єпархіях гідних та освічених єпископів з руського (українського) роду. В Перемиській єпархії в той час значна частина духовенства і селян вже прихилилися до унії, в зв'язку з чим КМ призначає в 1621 році до Перемишля єпископа-уніата Атанасія Крупецького. Таким чином в Перемишлі почали перебувати два єпископи – унійної і неунійної православної Церкви.

Несприятливі умови залишилися для унії ще у Львові та Києві. Здавалося, що повна перемога Унійної Православної Церкви близька і незаперечна. Зовнішні недоброзичливці унії, зазнавши поразки (одні втратили матеріальну данину від Київської митрополії, інші – підпорядкувати її в майбутньому собі), об'єдналися з внутрішніми (ворогами) та почали далекоглядний наступ на Київ, щоб відновити свої позиції, поки ще не пізно і є сили, на які можна опертися... Основна їх мета – не дати можливості закріпитися українській унійній незалежній помісній Православній Церкві з патріаршими правами – духовній і національній фортеці українського народу. Опоненти унії добре розуміли, що історія не визнає запізнілих дій та каяття і не рахується з втраченими нагодами. Ця проблема актуальна і сьогодні.

(Далі – у наступних числах «Мети»)

Микола ВИТРИХОВСЬКИЙ,
Лауреат Державної премії України
в галузі науки і техніки

Італійські вчені мають нові припущення щодо походження Плащаниці

Внаслідок експериментів з визначення віку Туринської плащаниці радіовуглецевим методом, її вік становить лише 728 років, через що, отже, слабкий відбиток розп'ятої людини багато вчених вважають підробкою. Однак тепер вчені уточнюють, що землетрус, який стався в 33 році нашої ери, можливо, перешкодив стандартному визначенню віку тканини радіовуглецевим методом – і причиною появи зображення на тканині може бути випромінювання.

Команда італійських учених з Туринського політехнічного університету стверджує, що потужний землетрус силою 8,2 бали, що стався в Старому Єрусалимі в рік розп'яття Христа, був досить сильним, щоби звільнити нейтронні частинки зі щелебю. В результаті потік нейтронів внаслідок взаємодії з ядрами азоту і став, можливо, причиною відбитку на похоронному полотні зображення, схожого за характеристиками з рентгенівським. Вчені стверджують, що викиди випромінювання, викликані землетрусом, ймовірно, перешкодили стандартному визначенню віку тканини радіовуглецевим методом у 1988 році.

Викиди випромінювання могли збільшити рівень ізотопів вуглецю в Плащаниці –14-атомних штамів.

«Ми вважаємо цілком ймовірним факт, що нейтронні викиди, спричинені землетрусом, могли стати причиною появи зображення на лляних волокнах Плащаниці шляхом захоплення теплових нейтронів

Італійська черниця Кандіда (Альма) Беллотто 20 лютого відсвяткувала свій 107-й день народження. Своє довголіття черниця завдячує «проживанню в радості».

Сестра Кандіда народилася у Вероні. До

на ядра азоту, а також викликати невірні результати датування радіовуглецевим методом», – повідомляє професор Альберто Карпінтерія з Туринського політехнічного університету.

Інші вчені й раніше припускали, що саме нейтронне випромінювання спричинило появу примарного зображення розп'ятої людини зі схрещеними руками. Тим не менш, вони не змогли запропонувати правдоподібного пояснення, що саме могло бути джерелом випромінювання. Деякі вважають, що джерелом випромінювання стало саме тіло або подія, що відбулася всередині гробниці, згадуючи воскресіння.

Команда Карпінтерія вважає, що хвилі високого тиску, викликані землетрусом в земній корі, можуть бути неврахованим природним фактором, який і створив зображення.

Перша історична згадка про Туринську плащаницю відноситься до 14 століття, коли її у володіння отримав французький лицар з міста Лірей. Плащаниця багаторазово змінювала власників, поки в 1578 році не опинилася в місці, де зберігається й донині – в Соборі св. Івана Христителя в Турині (Італія).

За матеріалами: catholic.org / katolik.ru

Найстаршій католицькій черниці 107 років

ордену каміліянок вона вступила 80 років тому. Сьогодні монахиня проживає в м. Лукка (Тоскана). На свій 107-й день народження сестра Кандіда побувала у Ватикані, де взяла участь у месі в Домі св. Марти (як відомо, саме тут проживає Папа Римський Франциск). Тут монахиня мала нагоду недовго поспілкуватися з понтифіком.

На запитання кореспондентів, кого с. Кандіда може назвати «фаворитом» з числа дев'яти Римських Пап, які очолювали Католицьку Церкву протягом її довгого життя, черниця дипломатично відмовилася.

У Москві відкривається Музей смерті

У центрі Москви відкривається Музей смерті, в якому зібрані найнезвичайніші труни з усього світу. Відвідувачам музею представлено унікальну колекцію трун у вигляді сигарети, морквини, кукурудзи, рубанку, літака, пачки гро-

шеї, матрьошки і ракети.

Виявляється, що звичай замовляти оригінальну труну ще за життя доволі поширений серед мешканців узбережжя Гвінейської затоки. Така труна, до часу її справжнього застосування, слугує предметом інтер'єру. Як повідомили в прес-службі музею, тут також можна побачити загадкові китайські урни для праху, похоронну карету з Англії, кольорові черепи з Франції, старовинні посудини для поховання голови і нутрощів королівських осіб, буддистську урну зі свастикою, що символізує життя і добробут, та багато іншого. Доповнюють колекцію зібрані з усього світу нестандартні надгробки і дублери мерців із фільмів жахів.

Розташований Музей смерті на Новому Арбаті. Вхід дозволено лише тим, кому виповнилося 18 років.

vlasti.net

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більдредатор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. (0322) 79-86-93;

тел. (032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вчитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються.

Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»

Тираж: 6500 примірників, Замовл. №

Вітаємо ювілярів!

У березні святкують ювілеї:

10-річчя священства – о. Олег Жаровський (14.03)

10-річчя священства – о. Володимир Люпак (14.03)

70-річчя уродин – о. Федір Дубей (05.03)

55-річчя уродин – о. Ярослав Гаранджа (10.03)

50-річчя уродин – о. Володимир Кепич (05.03)

40-річчя уродин – о. Андрій Пецух (05.03)

35-річчя уродин – о. Богдан Тимчишин (25.03)

30-річчя уродин – о. Андрій Микитюк (23.03)

Не говоріть мені про ченців, які ніколи не сміються. Це смішно...

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

Одного дня отець Пресонцій отримав добрий урок. Коли він молився у своїй кімнатці, хтось постукав у двері його хатини:

– Пробач мені, отче, – сказав перехожий. – Чи не можеш ти показати мені дороги до Алеппо?

– Ні, – каже чернець, – але я знаю дорогу до неба.

– Як я можу повірити, що хтось знає дорогу, яка веде так далеко, якщо він не знає дороги в своїх околицях? – відказав подорожній.

Отець Сисой висловився якось з приводу олександрійських богословів так: «Якби Господь Бог доручив скласти десять заповідей богословам, то в нас було би не десять заповідей, а тисяча».

Якось Пахомій Великий диктував свій Статут молодому ченцеві-писареві. В кінці глави він велів йому перечитати написане і ледве стримав спалах гніву.

– Отче, чому ти раптом так розгнівався? – запитав його молодий чернець.

– Бо я продиктував тобі одне, ти зрозумів друге, а написав третє, – відповів старець.

Спекотного серпневого дня каміння в Нитрійській пустелі просто плавилось від сонця. Один чернець насилу йшов через піщані горби, ведучи за собою осла, запряженого у віз. Нарешті, знесилений, він зупинився.

– Я ще ніколи в житті не бачив такої спеки, – виголосив він вголос.

– І я теж, – промовив осел.

– Ова! – вигукнув чернець. – Вперше чую, аби осел розмовля!

– І я теж, – сказав віз.

Один старець промовив в задумі: «Той, хто тебе образив, навряд чи тобі пробачить».

Інший сказав: «Якщо ти відкидаєш похвалу, то це, можливо, через те, що бажаєш більшої».

– Ти вже зовсім втрачаєш пам'ять, – зауважив один чернець старцеві.

– Та так, – погодився той, – і при цьому так ґрунтовно, що отримую від цього навіть чималу користь: багато разів я тішуся одним і тим же, немовби вперше.

Статут парафії

Української Греко-Католицької Церкви
м. Львова Залізничного району, зареєстрований рішенням виконавчого комітету Львівської міської ради 13 грудня 1991 р. №680, вважати недійсним.

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266